

MONICA BRODIE

*Oglinda
sufletului*

ALCRIS

Capitolul 1

„Accesul interzis. Proprietate privată“.

Cassandra Phillips apăsă furioasă pe frâna jeepului, făcându-l să se oprească brusc pe drumul de pământ cu o singură bandă, apoi privi enervată indicatorul mare din lemn. „Acces interzis pe naiba!“, își spuse ea cu dispreț. După o călătorie de o mie opt sute de mile cu avionul, de la Boston la Denver și după ce parcursese în continuare alte șaptezeci de mile cu mașina, până să ajungă în cel mai pustiu oraș de munte pe care-l văzuse vreodată, n-avea în nici un caz intenția să se-ntoarcă fără a o găsi pe sora ei. „Dacă am ajuns până aici, se gândi Cassie, atunci înseamnă că sunt în stare s-o găsesc și pe Sarah“.

Cougar Pass.

Dumnezeule, nici măcar nu era trecut pe hartă – cel puțin, pe harta furnizată de agenția de închirieri de

mașini la care apelase. Întrebuse la două benzinării și trei vânzători de acolo până să găsească pe cineva care să fi auzit de acest oraș, dacă se putea numi astfel un loc în care era un magazin universal, o frizerie ce juca și rolul de atelier de reparații unelte și un cabinet veterinar. Niciodată, în cei douăzeci și opt de ani de viață ai săi, nu mai văzuse ceva asemănător.

Totuși, oamenii era prietenoși. Când întrebuse trei bărbați mai în vârstă, în fața frizeriei, dacă nu cumva cunoșteau un bărbat pe nume Mason, toți trei îi dăduseră deodată indicații, pe care le repetaseră de mai multe ori.

Cassie opri motorul și, privind prin parbrizul plin de praf, se încruntă. Soarele apunea mult prea repede. Strânse volanul cu palmele ușor transpirate. În curând avea să se-ntunece și gândul de a străbate pădurea întunecată o îngrijora.

Ei, nu era acum momentul pentru astfel de temeri stupide. Coborî din mașină, dar de la primul pas făcut, trebui să se sprijine de portieră și să-și lipească fruntea de metalul rece al acesteia, atât era de amețită: zborul, faptul că nu dormise de două zile, altitudinea... toate își spuneau cuvântul.

Respiră adânc aerul acela impregnat de mirosul tare al pinilor și, deși presată de timp, nu se putu abține să nu privească o clipă măreția pădurii.

Câteodată, aproape că invidia libertatea surorii ei mai mici. Ea nici nu-și mai amintea de când nu mai avusese o zi liberă, de când nu mai privise un copac... La biroul ei, Phillips, Weston și Roe, se lucra tot timpul.

Se simți copleșită de măreția pomilor, de senzația de izolare, de sentimentul clar al neapartenenței ei acolo. I se făcu frig; își puse jacheta din piele, o căciulă, mănușile. Din fericire, era o fire practică și avea o judecată sănătoasă, așa cum și tatăl ei spunea mereu.

Își îndesă părul șaten închis sub căciulă și porni. N-avea de gând s-o avertizeze în vreun fel pe Sarah, de aceea nu oprise mașina în fața casei ei. Ori de câte ori sora ei vroia să evite o confruntare, se ascundea. Acum, Cassie nu mai avea chef de glumă; era prea obosită.

Atunci când văzu cabana, rămase să privească, pur și simplu uluită. În spatele unui pâlț de pini, într-o cabană de lemn alesese sora ei să locuiască. Parcă era o imagine dintr-o revistă dedicată vieții în sălbăticie. Din coșul de piatră ieșea fum și o camionetă veche, albastru deschis era parcată în fața ușii. Evident, era cineva acasă.

Hotărî strategia cea mai bună: va ieși de pe șosea și se va ascunde printre copaci, după care va ataca prin surprindere. Merse prin pădure pe covorul de ace de

brad până ajunse în partea laterală a cabanei, intenționând să se strecoare apoi pe ușa din față. De data aceasta, va fi dură cu Sarah; n-o amuza deloc ceea ce trebuia să facă din cauza ei. Mări ritmul, enervată și, în sfârșit, ajunse lângă cabană.

Deodată, își dădu seama că are în față o armă.

Se prăbuși într-un hău negru.

Slade se aștepta la orice în momentul în care intrusul dădu colțul, dar în nici un caz la acei ochi incredibil de frumoși, căprui-aurii. O văzu privind mirată spre arma lui, cu buzele ușor depărtate, apoi căzând la pământ.

Îngenunche repede lângă ea. Când văzuse acea siluetă strecurându-se în umbră în spatele cabanei lui, fusese atât de surprins, încât timp de câteva minute, privise pur și simplu de la fereastra bucătăriei. Niciodată nu venea nimeni acolo, la el. Curiozitatea lui se transformase rapid în furie când își dădu seama că respectiva persoană, indiferent cine era, se furișa cu intenția de a intra.

Ca și cum ziua aceea nu fusese atât de plină de ghinioane, se gândi Slade, plictisit. Mai întâi, vulturul acela pe care-l urmărea de-o săptămână îi scăpase, și aproape că-și rupsese gâtul când alunecase de pe o stâncă în prăpastie, pe o distanță de câțiva metri. Încă îl mai durea spatele. Nu-și dorea decât să stea liniștit și să mănânce puiul pe care și-l gătise, văitându-se în sinea lui.

Și acum, cineva care spiona.

Slade nu-și închipuise că silueta aceea era de fapt o femeie. O privea acum, zăcând la pământ. Abia respira și era palidă. Îi scoase căciula și șuvițele castanii, strălucitoare îi înconjurară imediat chipul palid. Înjură încet în fața acestei încurcături, simțindu-se vinovat pentru că o speriasse.

Ce naiba caută o femeie atât de frumoasă la cabana lui?

O ridică fără nici un efort pe umăr, luă pușca și intră în casă, unde o așeză, nu prea delicat, pe canapea. Capul fetei căzu într-o parte, cu fața acoperită de o revărsare de bucle de culoarea mahonului. Slade privea încurcat, frecându-și bărbia și gândindu-se cum să procedeze. Nu avea nici un fel de săruri; ideea de a o face să se trezească turnând apă rece peste ea îl tenta grozav; ar fi învățat-o minte să nu mai spioneze altă dată. Și așa putea să se considere norocoasă că n-o împușcase.

Cassie gemu ușor, dându-și capul pe spate. Genele dese și negre contrastau cu paloarea feței, iar gâtul lung și catifelat părea extrem de ademenitor.

La naiba cu această femeie proastă! Nu știa că e periculos să hoinărească singură pe munte?

Nu, probabil că nu știa, se gândi el iritat, așezându-se lângă ea. O ridică puțin ca să-i scoată jacheta și când pieptul ei îl atinse ușor, în treacăt, Slade își încleștă dinții și o așeză la loc. În plus, gemetele ei cu o puternică tentă erotică, îi bruiau gândurile și simțurile, dându-i de înțeles, destul de brutal, că perioada de hibernare luase sfârșit.

Se strădui să se concentreze asupra unui singur lucru: ce naiba să facă? Evident, era o individă de la oraș și încă una care dispunea de bani. Îi scoase mânușile și remarcă degetele lungi și fine, neîmpodobite de nici un inel; în schimb, la mână purta un ceas de aur elvețian – o marcă foarte scumpă. Și parfumul ei era scump. Slade își permise luxul de a se lăsa în voia acelei miresme provocatoare, genul de parfum ce incită un bărbat să exploreze pielea fină, caldă. Acolo însă, mirosul n-avea s-atragă decât viespi și muște.

Deodată, se gândi că s-ar putea să fie o prietenă a Diane, dar imediat clasifică această eventualitate ca imposibilă. În cei doi ani cât fusese căsătorit cu

aceasta, nici una din bogatele prietene ale ei nu se apropiase de acel loc, ceea ce, de altfel, îi convenea de minune, pentru că toate nu erau decât niște prefăcute și niște egoiste. Dacă n-ar fi fost orbit de frumusețea Diane, și-ar fi dat seama că insistența ei de a se implica în această relație pornise din plictiseală, nu din iubire. Căsătoria cu un profesor universitar prezentase pentru ea un inedit irezistibil, dovedindu-se însă în scurt timp a fi cea mai mare greșeală a vieții ei, după cum îi repetase de nenumărate ori.

Fusese, de asemenea, cea mai mare greșeală pe care Slade o făcuse.

Un ușor geamăt al intrusei îl readuse la realitate. Cine era femeia și ce căuta acolo?

Pentru o clipă, îi trecu prin minte să-i caute în buzunare vreun act sau alt mijloc de identificare, dar, după cât de strâmți îi erau blugii, probabil că nu s-ar fi ales decât cu o palmă în cazul în care individul s-ar fi trezit tocmai atunci.

– Hei, trezește-te, doamnă! spuse el apucând-o brusc de umeri și scuturând-o. Ai de dat niște explicații.

Mirosul dumnezeiesc de pui umplu nările lui Cassie. Încerca să se concentreze asupra acelei arome minunate și să ignore vocea furioasă masculină pe care o auzea. În orice caz, indiferent cine era acel

bărbat, era groaznic de insistent. Două mâini mari și puternice erau încheștate în jurul brațelor ei. Cassie se luptă din răspuțeri să dea la o parte ceața deasă ce-o învăluia și deschise încet ochii.

Înainte de a putea gândi și respira, simți cum inima îi bate cu putere. De sub niște sprâncene încruntate, o priveau furioși doi ochi de culoarea fumului gros. Își plimbă apoi privirea asupra buzelor lui, strânse într-un gest exprimând nerăbdare, spre maxilarul pătrat umbrat de barba crescută de-o zi – o barbă la fel de neagră ca și părul lui ondulat. Când se aplecă asupra ei, îi simți căldura trupului mirosind a pin și pământ reavăn – un miros puternic, profund viril. Luate separat, trăsăturile lui aspre n-ar fi putut fi niciodată considerate frumoase, dar în ansamblu aveau un efect înnebunitor. Cassie îl privea în ochi, având impresia că se uită în oglinda în care i se reflectau propriul suflet și destin.

Această senzație o făcu să intre în panică. Pentru Dumnezeu, trebuia să fie logodnicul surorii ei. Își ridică prea repede capul și simți cum întreaga încăpere se învârteste. Închise din nou ochii, rezemându-se de canapea, inima bătându-i nebunește, ca și cum tocmai ar fi terminat o cursă lungă. Brusc, își aminti și deschise ochii.

- Tu erai cu pușca îndreptată spre mine.
- Te furișai în jurul casei mele.

Avea dreptate – ceea ce îi readuse în minte motivul venirii ei. Oftând, privi încăperea: draperii din pled, canapea din catifea reiată maro, un fotoliu vechi din piele: categoric, nu era stilul lui Sarah căreia-i plăcea designul modern: sticlă și crom. Apoi îl privi pe bărbatul așezat lângă ea: blugi tociți, cizme pline de noroi, cămașă albastră de lucru din bumbac, cu mânecile răsucite până la coate: nici el nu era stilul lui Sarah; aceasta fusese întotdeauna fascinată de muzicieni și de pictori; nu de tăietori de lemne musculoși.

- Unde e ea? întrebă Cassie direct.
- Care ea?

Simți o venă pulsându-i la tâmplă. Sperase că lucrurile nu se vor petrece așa și că Sarah nu va-ncerca să se ascundă.

– Mason, spuse ea încercând să nu-și arate iritarea, vin de foarte departe și sunt obosită. Terminați, tu și Sarah, cu această joacă. Spune-i, te rog, să iasă de unde s-a ascuns și să discute cu mine.

Slade o privi uluit. Ce era în mintea acestei nebune? Că ascundea vreo femeie în dulap? Aproape că-i venea să râdă, ceea ce nu i se mai întâmplase de mult timp.

– Doamnă, spuse el pe un ton extrem de sigur, eu niciodată nu mă joc.

Cassie sări de pe canapea, dar când vru să facă un pas, simți că picioarele pur și simplu n-o susțin; era deja pe punctul de a-și pierde echilibrul când mâna lui o prinse de cot, sprijinind-o.

– Te simți bine?

Bine?! Era pe punctul de a leșina pentru că logodnicul surorii ei o atinsese. Nu, se gândi ea, smulgându-și brațul din mâna lui, categoric nu era bine.

– Sigur că mă simt bine; sunt doar puțin ametită.

Se ridică și el și Cassie îl privi în ochi. Dumnezeule, ce înalt era! Pesemne că avea peste un metru nouăzeci.

– Te numești Mason, da?

Bărbatul încuviință din cap.

– Și localitatea e Cougar Pass, da?

Strângând buzele, bărbatul încuviință din nou.

– Atunci... te rog să-mi explici asta. Scoase din buzunar o foaie de hârtie.

Slade luă scrisoarea, convins fiind că are în față o nebună. O privi cum face câțiva pași spre bucătărie, apoi, strângând din dinți, se concentrează asupra scrisorii. Era adresată unei anumite Cassie Phillips din Boston.

Phillips... Phillips...

Sarah Phillips.

Își mai ridică o dată privirea spre femeia care pășea încet spre ușa de la dormitor, apoi deschise scrisoarea.

„Dragă Cassie,

Întotdeauna m-ai învățat că, dacă am ceva de spus, să spun. Așadar, iată despre ce e vorba. Am cunoscut un bărbat și am știut imediat că el e acela pe care-l doream să apară în viața mea. Știu, Cass, am mai spus-o, dar de data aceasta nu mă mai înșel. Am abandonat cursurile la institut. Mason și cu mine intenționăm să ne căsătorim cât mai repede posibil. Sunt sigură că mă vei înțelege pentru faptul că nu-ți spun unde mă aflu. Amândouă știm foarte bine cât de dificil poate fi tata și cât de greu îi va fi să accepte acest lucru. Doresc însă să știi că niciodată n-am fost mai fericită ca acum. Promit să telefonez înainte de nuntă. E important pentru mine ca tu și tata să fiți acolo.

Te rog să mă scuzi pentru modul brutal în care-ți dau această veste. N-aș vrea pentru nimic în lume să te rănesc. Te iubesc.

Sarah“

Acum, Slade începea să înțeleagă. Sarah amintise de o soră, Cassie. Ridică privirea și o văzu vârându-și capul în dormitorul lui, părând convinsă că va găsi o individă ascunsă în dulap. Dădu din cap și oftă adânc, oscilând între a se simți amuzat sau stingherit. Varianta „stingherit“ avu câștig de cauză când o văzu că dispăre în dormitor.

Cassie privi cu atenție încăperea: nici un indiciu trădând prezența lui Sarah – de fapt, prezența oricărei alte femei, după cum observă, surprinsă. Pat foarte mare, cuvertură maro închis, noptieră și măsuță de toaletă – desperecheate, dar nici o floare, nici o urmă de prezență feminină; o încăpere simplă, cu strictul necesar. Nu putu rezista tentației de a arunca o privire și în șifonierul deja deschis: undițe, jachete de schi, cizme... totul era ordonat, dar nici urmă de Sarah.

– Vrei să cauți și sub pat?

O privea furios din prag, cu brațele încrucișate peste pieptul lat, ținând scrisoarea într-o mână.

– Scuză-mă.

– Chiar îți închipui că obișnuiesc să ascund femei în șifonier ca să le apăr de surori supraprotectoare?

– N-am nici cea mai vagă idee în legătură cu ceea ce obișnuiești sau nu să faci. Și nici nu mă consider supraprotectoare

Se opri în fața lui, ridicându-și bărbia, hotărâtă să ignore faptul că-i tremurau mâinile. Și... te rog să nu te superi, dar... nu crezi că ești prea... matur pentru Sarah? continuă ea, observând ridurile fine din jurul ochilor lui.

– Dacă vrei să spui că sunt prea bătrân pentru ea, nu m-am gândit la asta.

– Ți-a spus că nu are decât optsprezece ani?

După expresia lui surprinsă, nu-i spusese. Cassie simți un gol în stomac: își dădea seama că nu era genul de bărbat pe care să-l mintă o femeie fără a avea apoi de suportat consecințe dintre cele mai grave.

– Uite ce e, căsătoria este o hotărâre importantă care nu trebuie luată în grabă. Voi doi abia dacă vă cunoașteți.

– Asta așa e.

Cassie respiră ceva mai ușurată; individul părea rațional.

– Mason, încep eu cu blândețe, sunt lucruri despre Sarah pe care nu le știi. Desigur, nu e nimic îngrijorător, adăugă repede, văzându-l cum se încruntă, dar de exemplu, nu este o persoană pe care să te poți bizui. Nu e prima dată când face o astfel de nebunie. Asta... din cauza șocului morții mamei noastre, acum doi ani. Continuă să-l privească în ochi, hotărâtă să ascundă durerea pe care ea însăși o simțea

doar când amintea acest subiect delicat. Numai în anul acesta a trebuit s-o scot din închisoare pe cauciune în urma participării la o demonstrație împotriva construirii unei centrale nucleare, să discut de trei ori cu decanul să nu o exmatriculeze și... de două ori s-a ascuns la mine acasă pentru a evita o confruntare cu un vechi iubit.

Cassie înghiți cu greutate, văzându-l cum se încruntă și mai mult. Nici unui bărbat nu-i plăcea s-audă despre relațiile dinainte ale iubitei lui.

– Sincer, continuă ea repede, nu încerc să te jignesc. De fapt, îmi dau seama de ce se crede îndrăgostită de tine: ești un bărbat foarte frumos și stilul acesta de viață în inima muntelui constituie un miraj pentru majoritatea femeilor.

– Iar tu nu ești ca majoritatea femeilor...

– Îmi place să cred că nu.

– Ai dreptate; nu-mi amintesc să fi intrat vreo altă femeie în dormitorul meu fără s-o fi invitat.

Își plimbă privirea asupra ei așa cum ar fi răsfoit o carte, hotărându-se dacă s-o citească sau nu, oprindu-se din când în când asupra a ceea ce putea fi „un pasaj interesant”. Inima ei se opri pentru o clipă, apoi își accelerează ritmul. Începea să-nțeleagă cum se îndrăgostise Sarah de acest bărbat care radia atât de multă virilitate. Își dădea seama că se juca pur și simplu cu ea și aproape se-nfurie.

– Mason, nu știu ce pui la cale... probabil că încerci să câștigi timp pentru ca Sarah să poată evita întâlnirea cu mine.

– Știi ceva, dacă tot suntem singuri în dormitorul meu, cred c-ar trebui să lămurim măcar numele: numele de botez e Slade, iar numele de familie e Mason.

Cassie îl privi încurcată. Slade Mason? În scrisoare. Sarah menționase numele Mason, așadar presupusese că era vorba de un prenume. Făcu un pas, ezitând. Să nu fie vorba despre acest individ?

– Nu ești Mason despre care e vorba în scrisoare?

Slade dădu încet din cap și se apropie de ea. Ar fi putut minți, dar Cassie simțea că este sincer.

– Bine, dar...

– Mason e vărul meu. El preferă să-și folosească numele de familie ca prenume.

– În cazul ăsta, îmi cer scuze că te-am deranjat. Dă-mi, te rog, scrisoarea înapoi și spune-mi unde pot...

– Nu ești obișnuită să greșești, nu-i așa?

– De obicei, nu.

– Și, de asemenea, crezi că ai dreptul să te amesteci în viața altcuiva?

– Stai puțin!

– Nu, nu, ascultă-mă! O prinse de o bridă a blugilor și-o trase spre el. Nimeni, nici soră, nici tată, indiferent

cât de bine intenționat ar fi, nu are dreptul să se amestece în viața altcuiva.

Apoi, îi vârî scrisoarea în unul din buzunarele din față și-i dădu drumul atât de brusc și de brutal, încât Cassie abia își mai menținu echilibrul.

– Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să merg să văd ce s-a întâmplat cu puiul pe care tocmai îl găteam; probabil că s-a ars, spuse el întorcându-i spatele și pornind spre bucătărie.

Cassie rămase pe loc câteva clipe, complet zăpăcită, apoi îl urmă imediat.

– Pentru Dumnezeu, nu are decât optsprezece ani! strigă ea. Asta nu-nseamnă nimic pentru tine?

Slade se opri brusc și se-ntoarse, făcând-o să se izbească violent de pieptul lui, astfel încât trebui s-o sprijine ca să nu cadă.

– Înseamnă că are vârsta legală pentru a lua deciziile pe care le crede de cuviință.

– Legală! pufni ea cu dispreț, smulgându-se din strânsoarea lui. Pe mine mă interesează sora mea și faptul că e pe cale să facă o mare greșală.

– Și cine spune asta, mă rog?

– Eu! Știu bine cât de impulsivă e Sarah și de câte ori a dat de necaz pentru ca apoi să vină la mine s-o salvez.

– Nu mi se pare c-ar intenționa să vină la tine acum.

– Poate nu acum, nu mâine... dar săptămâna viitoare, sau luna viitoare? Ce poate ști despre căsătorie la această vârstă? Dacă face un pas necugetat și mai târziu își dă seama că Mason nu este chiar bărbatul pe care și l-a dorit?

– În cazul acesta, va fi greșeala ei și va trebui să găsească soluția. Așa se-ntâmplă în viața normală de fiecare zi, n-ai știut? Spune-mi, de fapt ce te deranjează? Ce vă îngrijorează pe tine și pe tatăl tău? Că Mason nu va face față în cerul elitist al înaltei societăți din Boston? Că nu va apărea corect îmbrăcat la vreuna din petrecerile sofisticate date în scopul încheierii cine știe cărei afaceri? Sau poate că – îi luă mâna și o ridică – nu-și permite ceasuri de aur și mașini de lux?

Cassie își retrase brutal mâna, furioasă pe faptul că individul avea pe jumătate dreptate. Da, tatăl ei gândea așa, dar nu și ea; niciodată ea nu gândise așa.

– Nu trebuie să mă justific în fața ta, domnule Mason. Spune-mi unde e sora mea și plec imediat, spre marea bucurie a amândurora.

Simți un frison când îi întâlni privirea rece și tăioasă. Era la el ceva ce-o înspăimânta, dar în nici un caz gândul că s-ar putea să-i facă vreun rău. Era mai degrabă furioasă că nu-și putea păstra calmul în prezența lui.

Din bucătărie, puiul care se prăjea întrerupse liniștea tensionată dintre ei, iar mirosul apetisant al acestuia o ameți din nou. Își dădu seama că nu mâncase de dimineață.

Slade se duse să scoată puiul din cuptor.

– Ei bine? insistă ea urmându-l în bucătărie. Îmi spui unde este Sarah?

– Nu.

– Cum? Cu ochii ațintiți asupra puiului, abia dacă mai putea fi atentă la răspuns.

– Nu înțelegi? Am spus „nu“. NU.

– Înțeleg cuvântul, dar nu-l accept. Uite ce e, Slade, încercă ea să adopte o altă tactică, îmi pare rău. Este absolut firesc să nu înțelegi ce se întâmplă cu familia mea, dar fă doar atât: sună-l pe vărul tău și lasă-mă să vorbesc cu Sarah la telefon.

– Nu se poate, pentru simplul motiv că Mason nu are telefon.

Dumnezeule, era mai rău decât își închipuise! Individul acela nu-și putea permite nici măcar să aibă telefon. Cine știe în ce condiții locuia Sarah!

– Bine, spuse ea, încercând din răspuț să se stăpânească. Uite ce-ți propun: să-i duci un mesaj din partea mea și eu aștept aici.

– Da, asta s-ar putea.

Cassie inspiră adânc și zâmbi. Totuși, individul părea rezonabil.

- Măine, continuă el.
- Măine? Cum adică, mâine?
- Dacă-ți convine, bine, dacă nu, nu.

După cum o privea, Cassie își dădea seama că individul nu glumește și nici nu se lăsa înduplecat. Pentru o fracțiune de secundă, îi trecu prin minte să folosească pușca pe care acesta o lăsase rezemată la intrare; ar fi fost însă inutil – ar fi sfârșit probabil prin a-și trage un glonț în picior. Se-ntoarse cu spatele, ca el să nu-i vadă lacrimile de frustrare. Nu dorea decât s-o ia pe Sarah și să meargă acasă și, dacă nu s-ar fi opus acest bărbat, ar fi reușit. Simțea un gol în stomac: băătăia era pierdută.

Dar nu și războiul!

– Slade Mason, ești cel mai încăpățânat om pe care l-am întâlnit vreodată!

Își luă enervată jacheta și ieși, conștientă că altfel ar fi ajuns la injurii. Afară, pe trepte, ezită puțin; încercă să se pună în locul lui Slade. Dacă ar fi stat liniștită acasă, iar el ar fi venit, furișându-se, cerându-i socoteală în legătură cu vărul ei, sigur că și ea ar fi avut aceeași reacție. Categorie, Slade ținea la Mason și considera că ea nu are nici un drept să se amestece – era de înțeles.

Se așază pe trepte, gândindu-se ce să facă. Era întuneric, avea o oră de mers cu mașina până în oraș

și era atât de obosită, încât nu vedea bine. Dând la o parte mândria, se ridică și intră iar, ducându-se direct în bucătărie. Îl găsi așezat la masă.

– Crezi c-am putea discuta ca două persoane mature? întrebă ea, încrucișându-și brațele.

Slade îi zâmbi și-i indică un scaun pe care să se așeze la masă, unde îi pregătea deja tacâmul.

– Nu va fi foarte plăcut, dar sunt dispus să încerc, dacă vrei.

– Știai c-am să mă întorc? spuse ea, privind lung farfuria din fața ei.

– O femeie atât de hotărâtă ca tine nu putea decât să se întoarcă.

– Ai dreptate; sunt hotărâtă și, indiferent de ceea ce crezi despre mine, vreau doar binele surorii mele.

Încruntat, Slade luă o bucată de piept de pui și o puse în farfuria ei.

– Nu pot să-ți mănânc mâncarea...

– E suficientă; întotdeauna gătesc în plus, ca să-mi ajungă pe două zile. Ei, și cum știi tu ce-i bine pentru Sarah? întrebă el, oferindu-i și un cartof copt.

Cassie își dădu seama că modul acesta de a pune problema era sortit să se termine cu o contrazicere.

– Domnule Mason...

– Slade.

– Slade, ai cunoscut-o pe Sarah și ești de părere că ea și Mason sunt fericiți, așa e?

Bănuind-o că pune ceva la cale, Slade se gândi puțin înainte de a încuviința din cap.

– Dacă te-au convins pe tine, înseamnă că mă vor putea convinge și pe mine, iar eu, la rândul meu, îl voi convinge pe tata. Aproape că-i venea să râdă; să-l convingă pe tatăl ei, care era cel mai încăpățânat om din lume!

– Și dacă nu te poate convinge?

Cassie ridică din umeri. Nu intenționa să-i spună că nici n-avea de gând să plece acasă fără Sarah.

– Există vreun motiv pentru care crezi că n-aș fi de acord cu Mason?

– Puțin îmi pasă dacă ești sau nu de acord, dar îți voi răspunde. Mason e un om bun, dar măsura bunătății lui nu e dată de mărimea contului bancar, ci de a inimii. Știi ceva despre inimă, sau sângele acela albastru al vostru e pompat prin vene placate cu aur prin forța egocentrismului?

Egocentrism? Sânge albastru? Cassie lupta cu toată puterea să se stăpânească. Indiferent cât de foame îi era și cât de obosită se simțea, nu era obligată să rămână acolo și să-nghită atitudinea lui arogantă! Nici măcar de dragul lui Sarah. Scaunul scrâșni pe podea când se ridică brusc de la masă. În aceeași clipă, mâna lui îi prinse strâns încheietura.

- Te rog să mă scuzi, spuse el încet. N-am vrut.
- Dă-mi drumul.
- Dacă promiți că te așezi din nou.
- Dă-mi drumul.

O eliberă din strânsoare, iar ea rămase acolo, frecându-și încheietura mâinii, privindu-l, prea furioasă pentru a mai putea vorbi.

– Cassie, se pare că fiecare dintre noi are niște unghere unde este mai bine să nu se umble. Haide, mai bine să evităm subiectul Mason și Sarah, cel puțin până după cină. Apoi, ne putem pune niște mănuși de box și relua discuția.

Gândul la un pumn pe care să i-l tragă din plin în bărbie o făcu să zâmbească, fără îndoială, ar ajuta-o să se elibereze de acea tensiune acumulată.

– Și despre ce să discutăm acum?

– Păi... m-ar interesa să aflu cum ai dedus că Sarah e îndrăgostită de mine. Sau... ai putea să-mi spui ce te face să mă consideri un bărbat frumos...

– Ei bine, am vrut să spun că... ar fi posibil ca Sarah să se îndrăgostească de un bărbat ca tine... încercă ea să explice, aproape înecându-se cu o bucată de pui.

– Adică?

Ah, Dumnezeuule, în loc să iasă la suprafață, se afunda din ce în ce mai mult.

– Nu știi... genul acesta mai dur...

– Desigur, acesta nu-i genul tău. Mai ales că sunt prea bătrân... adică treizeci și patru de ani înseamnă îngrozitor de mult...

– N-am vrut să spun că ești prea în vârstă pentru mine, ci doar pentru... Tăcu. Începea să se-ntrebe dacă nu cumva era mai bine să reia subiectul inițial; de fapt, orice subiect ar fi fost mai indicat decât acesta. Se decise să evite o posibilă întrebare din partea lui. Uite, Slade, eu am crescut la oraș și nu prea știu cum e să trăiești undeva unde nu sunt clădiri înalte și metrou. Chiar dacă îmi face plăcere să văd din când în când un copac și o veveriță, această izolare m-ar înnebuni. Nu-mi pot imagina ce-aș putea face aici toată ziua. Chiar, cum îți petreci ziua? Cu ce te ocupi? Întrebă ea, bucuroasă de-a fi găsit un teren mai sigur.

– În majoritatea timpului privesc cum cresc copacii, răspunse el, luându-și o cutie cu lapte dintr-un frigider mic. Câteodată, când mă simt extrem de ambițios, fac câte un tur să văd ce viețuitoare au mai apărut.

Cassie nu știa ce să spună ca să nu-l insulte. Probabil că glumea; spera din tot sufletul că glumește, cu toate că părea extrem de serios. Era oare cu puțință

să nu facă nimic? Și-n acest caz, cum de se menținea în acea formă fantastică – brațe puternice, musculoase, piept lat...

– Foarte interesant...

– Uneori da, uneori nu. Acum, lasă-mă să ghicesc cu ce te ocupi. Sarah mi-a spus că tatăl vostru are o firmă de contabilitate și presupun că lucrezi acolo.

– Sugerezi că am postul ca urmare a practicilor nepotismului? Te anunț c-am învățat până n-am mai putut timp de patru ani la Stanford ca să obțin diploma; nimeni nu mi-a dat-o așa, pur și simplu – la fel și postul: l-am obținut muncind cu greu.

Slade o privi cum se îmbujorează de furie: din ochi îi scăpărau fulgere și-și ridicase bărbia ca o pisică indignată. Cel mai mult însă, îi atraseră atenția buzele ei – pline și frumos conturate, tocmai bune pentru a fi sărutate. Zăbovi cu privirea împotriva voinței, făcând-o să roșească din ce în ce mai tare.

– Ești prea sensibilă! spuse el, dându-și seama enervat că iar pătrunsese în una din zonele interzise și că, doar privind-o, inima îi bate mai tare. Firma tatălui tău are o activitate de succes și e normal să lucrezi acolo.

– Scuză-mă, poate că reacția mea a fost exagerată.

Uluitor cum îi străluceau ochii atunci când zâmbea, remarcă Slade; ochi de culoarea coniacului. Fata asta

avea o energie fantastică, provenind dintr-o forță interioară. Această forță o determinase să vină să-și caute sora. Era din ce în ce mai sigur că individă nu intenționa să plece din Cougar Pass fără Sarah.

– Ce post ai?

– Lucrez la Departamentul de Resurse Umane – relații între angajați. Îmi petrec majoritatea timpului convingându-i pe oameni să vadă lucrurile din punctul meu de vedere, făcându-i fericiți și ajutându-i să se-nțeleagă bine unii cu alții la locul de muncă. Apoi râse tare, gândindu-se cât de mult infirma prima lor întâlnire această declarație a ei. Îți înțeleg dubiile, dar te asigur că sunt bună în meseria mea. Mă tem însă că, atunci când e vorba de Sarah, sentimentele îmi încetșează puțin gândirea.

„Puțin“? evaluează Slade ironic. Totuși, nu spuse nimic. Dar, dacă el se înșelase în ceea ce privește relația lui Sarah cu Mason? Dacă era adevărat ceea ce spunea Cassie și pentru Sarah nu însemna decât o aventură a unei tinere bogate care se plectisea? Principiul lui era să nu se amestece în viața nimănui, dar nici nu vroia să-l vadă pe Mason că suferă. Dacă Sarah era atât de nestatornică pe cât spunea Cassie, poate că era mai bine ca Mason să afle de la început.

Ar fi fost bine să fi aflat și el la timp...

Privindu-l, Cassie își dădu seama că-n el se dădea o luptă dacă s-o ajute sau nu. Vedea că e nehotărât. Nu-nțelegea de ce, brusc, trăsăturile lui căpătaseră o expresie crâncenă. Probabil avea să spună „nu“.

– Bine, Cassie, spuse el, uimind-o. Dacă vrei să vorbești cu Sarah și să-l cunoști pe Mason, pot aranja asta.

– Mulțumesc.

– Mâine.

– Bine, dar...

– Am spus, mâine. Nu mă face să mă răzgândesc.

Cassie strânse din dinți. Nu mai conta o zi, în definitiv. Deocamdată, el era șeful.

– La ce oră să vin?

– Nu e nevoie să vii.

– Poftim?

– Nu e nevoie să vii; poți rămâne aici.

Capitolul 2

Pentru o clipă, avu impresia că nu-l auzise bine. O invita să rămână acolo?

– Ăă... nu cred c-ar fi o idee bună.

– De ce?

– Pentru că... la naiba, se bâlbâia – pentru că nu te cunosc.

– Nu te-am invitat să dormi la mine în pat, Cassie. Am spus pur și simplu că poți dormi aici, în living, pe canapea. Dacă intenționam să-ți propun ceva mai mult, aș fi făcut-o direct, adăugă el cu o privire amuzată și un zâmbet larg lăsă să i se vadă dinții albi, regulați.

Aluzia lui îi făcu inima să bată mai tare. Își simți obrajii arzându-i, furioasă pe ea însăși că se purta ca o școlăriță. În general, nu avea astfel de reacții în prezența bărbaților. E adevărat, însă, că nici nu

întâlnise vreodată un bărbat ca Slade – impertinent, direct, al naibii de sigur pe el însuși. Nu știa cum să se poarte cu el. Învățase că erau bărbați, ca însuși tatăl ei, care nu puteau fi abordați decât acceptându-le condițiile; maximum la care puteai spera chiar și așa, era să ajungi la un astfel de compromis – un compromis propus tot de ei.

Să rămână acolo? Privi în jurul ei: parcă se afla într-o cutie de chibrituri. Pe de altă parte, afară era deja întuneric, orașul era la distanță de o oră de mers cu mașina și era mult prea obosită pentru a parcurge drumul în siguranță. Inspiră adânc, înfruntând provocarea nerostită din ochii lui cenușii.

– E-n regulă, mulțumesc.

Probabil că liniștea aceea absolută o trezise pe Cassie a doua zi dimineată. În apartamentul ei din Boston ar fi auzit deja hruitul unui tomberon pe asfalt, sau cântecul de sub duș al individului care locuia în apartamentul vecin, sau lătratul pechinezului care ieșea la plimbare. Aici, însă, era prea multă liniște;

simțea nevoia de un zgomot: un radio, un televizor, orice care să întrerupă acea tăcere absolută.

Se dădu jos din pat; era trecut de ora șapte și ușa de la dormitorul lui era închisă. Având în vedere cât de devreme se dusesse la culcare seara trecută, acum ar fi trebuit să fie treaz deja. Cassie fusese întotdeauna convinsă că oamenii care trăiau la munte se sculau de la patru dimineața, apoi mergeau să taie lemne... Dar, trebuia de-acum să știe că, în ceea ce-l privea pe Slade, nu era cazul să mai presupună nimic. Poate că era foarte leneș din fire și dormea toată ziua, când nu mergea la pescuit. Era totuși ceva ce-o făcea să respingă o astfel de idee; simțea că, dincolo de ceea ce-i spunea el, mai era și altceva.

Făcu repede un duș și-și puse blugii și un tricou galben. Se-ncruntă văzând ușa de la dormitorul lui tot închisă. Vroia să termine cât mai repede și să se urce în avion, pentru a se-ntoarce la Boston – împreună cu Sarah. Bătu ușor în ușa lui.

– Slade, dormi?

Nici un răspuns; bătu din nou, mai tare.

– Slade?

Tot nu primi un răspuns. Deschise ușa încet și privi înăuntru: patul era făcut, încăperea era în ordine desăvârșită, iar el, dispărut.

Cassie fugi la fereastră. Și jeepul ei, pe care el se oferise în seara dinainte să-l aducă în fața casei și camioneta lui erau acolo. Tocmai se gândea că individul plecase deja s-o prevină pe Sarah și se-nvinuia de a fi avut încredere în el, când îl văzu, din bucătărie, ieșind dintr-un șopron de la marginea proprietății sale, acolo unde începea pădurea. Dar, când credea că poate fi în sfârșit liniștită, Slade se-ndreptă spre pădure. Purta o cămașă groasă roșie cu negru, o canadiană neagră și... un rucsac.

Un rucsac? Ce făcea cu el? Poate se răzgândise și pleca, lăsând-o acolo singură până când nu mai avea încotro și se întorcea acasă.

Cuprinsă de furie, își puse într-o clipă puloverul și jacheta și ieși, îndreptându-se spre poteca pe care o luase și el. Studie urmele proaspete de cizme pe pământul moale și le urmă, luând-o spre stânga. „Nu scapi chiar atât de ușor cum ți-ai imaginat“, spuse ea cu voce tare și zâmbi, gândindu-se la cât de surprins va părea când o va vedea.

După patruzeci și cinci de minute, își dădu seama că se rătăcise. Fiecare copac, stâncă, ac de pin, era de nediferențiat față de celelalte. Ajunsese într-un luminiș și... nici urmă de Slade. Începu să intre în panică. Se așeză pe un trunchi, gândindu-se ce are de făcut. Nu

se putea aventura mai departe; nu-i convenea deloc, dar trebuia să se-ntoarcă la cabană și să-l aștepte acolo – oricum, era mai bine decât să moară de foame în pădure, sau să cadă în vreo prăpastie. Da, se va-ntoarce, numai că era o problemă: nu mai știa pe unde. Ba nu, era simplu: va merge pe propriile ei urme. Deodată, trosnetul unor crengi rupte și foșnetul de frunze îi redară speranța; așadar, venise în cele din urmă... Probabil că-și dăduse seama că-l urmărea și acum vroia el s-o ia prin surprindere. Se-ntoarse, pregătită să-i spună exact ce gândea despre tactica lui vicleană...

Numai că nu era Slade.

La o distanță de mai puțin de cincisprezece metri de ea, la marginea poienii, stătea cel mai mare și mai negru urs pe care-l văzuse vreodată, adulmecând aerul. Pentru o clipă, Cassie simți că inima i s-a oprit. „Fii calmă, fii calmă“, își repeta neîncetat. Începu să pășească încet înapoi, fără să-și dezlipească privirea de la uriașul animal.

– S-Slade, șopti ea, răgușit.

Ridicat pe picioarele din spate, ursul o privea cu interes, fără însă a face nici o mișcare.

– Slade! strigă ea mai tare de data aceasta, rugându-se ca acesta să se afle prin apropiere. Slade! urlă ea, văzând că ursul revine pe patru labe.

Făcu stânga-mprejur, pregătită să fugă și se ciocni în plin de pieptul unui bărbat, astfel încât impactul o trânti pur și simplu pe spate, cu un zgomot înfundat.

– Ce naiba faci, Cassie?

Slade își freca pieptul, privind-o încruntat și mirat.

– U... u..., încercă ea zadarnic să explice, arătând disperată în spatele ei.

– Ce?

Arătând în continuare cu degetul, Cassie reuși să se ridice și să se ascundă în spatele lui.

– Vorbește, nu pot s-aștept toată ziua.

– Urs! reuși ea să spună în cele din urmă, agățându-se de brațul lui. Acolo!

Își îngropă fața în spatele lui, lipindu-se strâns de el și arătând cu mâna spre locul de unde venise.

– Acolo! repetă ea, încercând să se calmeze. Împușcă-l.

Îndrăzni să-și dezlipească fața și să privească de după Slade; ursul dispăruse.

– Era acolo! Îți spun că era chiar acolo!

– Ei bine, nu mai e, zise el calm, privind-o neîncrezător. Pesemne isteria l-a speriat.

– Eu l-am speriat! Încă tremurând, rămase agățată de brațul lui a cărui putere o liniștea. Glumești, nu-i așa? Era aproape să mă mănânce, iar tu ai chef de glume. Ești sadic.

Slade o îndepărtă cu greutate și o trase în fața lui, astfel încât s-o poată privi.

– Nu ai fi fost în pericol decât dac-ar fi fost o femelă cu pui. Pe aici, urșii nu sunt obișnuiți cu prezența oamenilor. Dacă era într-adevăr un urs...

– Cum adică, dacă. Vrei să spui că inventez?

– Când te rățăcești, te poți lăsa cu ușurință pradă imaginației și...

– Și, mă rog, cum ți-ai dat seama că m-am rățăcit? Sau m-ai urmărit?

– De fapt, tu m-ai urmărit. Numai că n-ai mai găsit drumul, nu-i așa, Scufiță Roșie? Casa bunicii e pe-acolo, spuse el zâmbind și arătând undeva în spatele ei.

Dumnezeule, niciodată nu și-ar fi dat seama că pe acolo trebuia s-o ia, se gândi ea, privind în direcția indicată de el.

– Știam.

– Adevărat?

– Sigur.

– Atunci, poți să te-ntorci – singură.

Singură? Înghiți cu greutate și aruncă o privire spre pădure. Poate că, înainte de apariția ursului, ar fi considerat-o frumoasă, plină de farmec, acum însă...

– Nu am de gând să mă întorc. Și, din moment ce-ai încălcat înțelegerea noastră, n-am de gând nici să te mai scap de sub priviri.

– Cum adică „am încălcat înțelegerea?”

– După cum văd, spuse ea arătând spre rucsacul lui, intenționai să-ți iei o mică vacanță și să pleci în pădure, lăsându-mă s-aștept mult și bine.

– Aha, așa vezi lucrurile?

– Da; probabil îți închipuiai că voi renunța și voi pleca acasă.

– Recunosc că speram lucrul acesta. Colțul gurii lui schiță un zâmbet.

– Ei bine, nu plec. Ai promis să mă duci la Sarah și...

– Stai puțin; am spus că voi aranja să poți discuta cu ea, nu că te duc la ea. Sarah e problema ta, nu a mea.

– Problemă? scrâșni ea din dinți. Nu o consider pe Sarah o problemă. E sora mea și sunt îngrijorată în privința ei. De ce nu poți să înțelegi asta?

– Înțeleg perfect. Tu pari să fi uitat că Mason e vărul meu, de fapt mi-e ca un frate, având în vedere că

a locuit la noi de când au murit părinții lui, adică de când avea opt ani.

Toată supărarea și furia dispărură, o nesfârșită tristețe luându-le locul. Cassie închise ochii, inspirând adânc. Ea avea douăzeci și șase de ani când mama ei a murit în mod neașteptat și a fost complet distrusă; oare cum putuse un copil de opt ani să supraviețuiască acestei traume?

– Îmi pare rău; nu am știut.

Și ea și Slade încercau să-i protejeze pe cei dragi. Nu-l putea învinui pentru aceasta; făcea exact ce-ar fi făcut și ea în locul lui.

– Ai dreptate, continuă ea. Apreciez tot ce-ai făcut pentru mine, mai ales având în vedere modul în care am venit aici. Ți mulțumesc pentru cină, pentru canapea... deși, continuă ea zâmbind, cu mâna la șale, mă mai gândesc dacă să-ți mulțumesc pentru canapea... Mă tem că viața la oraș m-a făcut cinică, Slade. E greu să mai știu în cine să am încredere. Nu știu cum aș putea să te fac să înțelegi cât de importantă e Sarah pentru mine. Trebuie să mă asigur că e bine și fericită. O iubesc; cum aș putea să plec și s-o las?

I se păru că Slade o privi o veșnicie, având încă o expresie neîncrezătoare.

– Câteodată, spuse el blând, când iubești pe cineva, cel mai bun lucru este să-l lași să-și urmeze calea.

Păși mai aproape de ea, și-i curăță părul încurcat de câteva ace de pin, făcând-o să se înfioare, speriată în același timp de reacția ei total anormală: cea mai nebunească și năvalnică dorință de a-și așeza obrazul în palma lui. Pădurea îi învăluia ca un cocon protector și Cassie se rătăci din nou, pierdută de această dată în adâncul ochilor lui întunecați. Se trase mai departe, cu picioarele tremurându-i.

– Mă voi gândi la asta, când mă întorc.

– Cassie, e mult de mers până la cabana lui Mason.

– Am cizme.

– Chiar e departe, zâmbi el indulgent.

– Cât de departe?

– Două zile.

– Două zile! – Pesemne glumea. Nimeni nu putea trăi atât de izolat și în nici un caz Sarah. Vrei să-mi spui că trebuie să traversăm pădurarea ca să ajungem la Mason?

– Este calea cea mai directă de aici.

– Două zile înseamnă drum direct?

– Se poate să dureze mai puțin, dacă nu sunt probleme.

– Ce fel de probleme? aproape că-i era și teamă să-ntrebe.

– Vremea, condiția fizică...

– Sunt într-o condiție fizică foarte bună, dar e ridicol, nu pot să stau în pădure cu tine două zile.

– Ai dreptate. Atunci, aștept până...

– Stai puțin. Nu am nici sac de dormit, nici haine. Nu ne putem întoarce să-mi iau câteva lucruri?

– Suntem acum prea departe ca să ne mai întoarcem și s-o pornim din nou. Am un loc de popas la distanță de-o zi de mers și, dacă plecăm acum, putem ajunge acolo înainte de a se întuneca. Am acolo aproape tot ce-ți trebuie. Ce nu am în plus, putem împărți, completă el cu un zâmbet.

Cassie simți o senzație ciudată în stomac. Ezită, gândindu-se la implicații: două zile în pădure, singură cu acest bărbat.

– N-a fost o idee prea bună, continuă el văzând-o că stă pe gânduri, apoi scoase din buzunarul cămășii o busolă. Mergi spre nord-est și vei ajunge înapoi la cabană în aproximativ o oră.

Era pur și simplu o provocare, se gândi Cassie, iar Slade era convins că ea nu era în stare s-o ducă la bun sfârșit. Numai că Slade nu știa ce putea Cassandra

Phillips! Se decise și venind până în dreptul lui, îi luă busola din mână și o vârî la loc în buzunarul lui.

– Nu voi avea nevoie de ea; vin cu tine.

– Nu cred că...

– Vin, Slade. De fapt, tu mi-ai propus. Nu mai are rost să ne contrazicem.

După care porni imediat în pas vioi, depășindu-l.

– Cassie!

Când se opri și-ntoarse capul, îl văzu rânjind satisfăcut.

– Cassie, nu acela e drumul!

După două ore, Slade hotărî c-ar fi necesară o pauză pentru Cassie, deși aceasta n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume. Totuși, pe parcursul ultimelor două mile rămăsese tot mai mult în urma lui, deși la început ea fusese înainte. După câțva timp, însă, o depășise și-și menținuse această poziție, pentru că altfel nu-și putea dezlipi nici gândul, nici privirea de la blugii ei mulați.

Se așează pe iarbă, cu rucsacul alături, pe malul unui râu, ca s-o aștepte.

În orice caz, comportamentul ei îl surprinsese; nu se plânsese nici măcar o dată, nici chiar când trebui să urce câțiva metri de râpă abruptă. Fata aceasta părea să aibă resurse nebănuite, ceea ce îl intriga.

O privi ieșind din pădure și apropiindu-se, cu părul răvășit, îmbujorată la față și gura ușor întredeschisă din cauza efortului. Părea un fel de creatură exotică a pădurii, sălbatică, de neîmblânzit. Își scoase jacheta și puloverul, iar tricoul umed de transpirație, îi scotea în evidență linia sinuoasă a pieptului. Lui Slade îi displăceau direcția în care i se ndreptau gândurile și reacția propriului său corp, așa că își impuse să-și mute privirea în altă parte.

Când se uită din nou, după un timp, o văzu la marginea luminișului, căutându-l din priviri. Lui Slade îi veni să râdă: nu era mai departe de câțiva metri de ea, dar reușise să se rătăcească din nou.

De dimineață, când se rătăcise prima dată, într-adevăr o urmărea. O auzise în spatele lui în pădure și cedă curiozității: o luă pe o potecă lăturalnică și ieși la oarecare distanță în spatele ei, ca să poată vedea ce face. Zămbi, nu credea că-i va spune că văzuse și el ursul.

— Hei, sunt aici! strigă el, ridicând mâna.

Fața lui Cassie se luminează de bucurie când îl reperă, iar Slade privi reacția ei spontană cu o plăcere pe care

nu o mai simțise de mult timp. Era, într-adevăr, mult timp de când o femeie nu-l mai privise așa; apoi, își dădu seama că bucuria lui Cassie era declanșată nu de faptul că-l văzuse pe el, ci de faptul că era el și nu un urs.

Cassie uită de oboseală când îl văzu pe Slade. Îl scăpase din ochi timp de câteva minute și deja se temea să nu se fi rătăcit din nou. Încă nu uitase experiența trăită și era convinsă că nici n-ar fi fost în stare să se descurce, amenințată de urși, șerpi și Dumnezeu mai știe ce. Șerpi... îi detesta și uitase complet de ei.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Slade când îi văzu expresia îngrijorată ce luase locul zâmbetului.

– Nimic... Mă-ntrebam doar... câți șerpi or fi pe-aici.

– Nu mulți. Așază-te aici, lângă mine. Îți spun eu când e vreun pericol.

Cassie se apropie, deși nu foarte convinsă, când văzu râul.

– Se poate bea din acea apă? E curată?

– Încă mai există câteva locuri unde apa e curată, Cassie, asta în cazul în care nu preferi să bei cine știe ce îmbuteliat și purtând o etichetă pretențioasă.

Merse la marginea apei, își umplu căușul palmelor și bău.

– E nemaipomenită și dacă vrei să te răcorești.

Își umplu din nou palmele și, cu o mișcare rapidă, o stropi pe Cassie, care venise lângă el, în plină față.

Luată prin surprindere, Cassie rămase câteva clipe cu apa picurându-i din vârful nasului și din păr, apoi făcu un pas spre el, în ochii ei de culoarea chihlimbarului citindu-se clar hotărârea de a-și lua revanșa.

– Asta numești simțul umorului oamenilor de la munte?

Slade râse și făcu un pas înapoi, în defensivă.

– Uită-te și tu ce-ai făcut! Mi-ai udat tricoul!

Slade privi și încetă să mai râdă; îi era imposibil să-și ia privirea de la contururile bine definite de sub tricoul ud, în timp ce întreaga lui ființă reacționa violent, cu o dorință dureroasă.

În acel moment, profitând de neatenția lui, Cassie îl atacă.

Capitolul 3

Slade se arată extrem de surprins. De fapt, Cassie intenționase să treacă în fugă pe lângă el, până la râu, ca apoi să-l stropească din belșug cu apă, numai că Slade făcând în mod neașteptat un pas lateral pentru a o evita, se-mpiedică de-o piatră, se dezechilibrează și căzu pe spate în apă, antrenând-o și pe ea în cădere, astfel încât ateriză deasupra lui. Timp de câteva clipe, Cassie rămase năucită de apa rece și de poziția în care se afla.

— Slade, lasă-mă să mă ridic!

— De ce? E apa prea rece?

— E înghețată!

Se zbătu puțin, apoi își dădu seama de greșală: continuând astfel, n-ar fi făcut decât să accentueze nota senzuală a acelui contact. Remarca, plină de admirație, dar deopotrivă speriată, că fiecare părțică

din trupul lui era numai fibră și mușchi. Rămase nemișcată, ținută de mâinile lui puternice, atât de conștientă de atingerea intimă căreia trebuia să-i reziste, încât inima îi bătea nebunește și simți un val de căldură care topi orice senzație de frig.

Se ridică, smulgându-se practic din strânsoarea lui, și se îndepărtă, aproape împleticindu-se, cu picioarele tremurânde. După cum o privea Slade, știa că nu numai ea fusese afectată de acel contact neașteptat. Era ca și cum în clipa aceea s-ar fi descoperit cu adevărat – simțeau o nevoie desperată unul de celălalt, fără ca nimic altceva pe lume să nu mai conteze, în cel mai firesc gest cu putință între un bărbat și o femeie. Ceea ce era însă inedit pentru Cassie, era forța cu care această dorință se manifesta. Asta o și îngrijora de fapt: Slade era genul de bărbat în stare să determine o femeie să-și piardă capul, să-și uite prioritățile și scopul – adică exact ceea ce ea nu-și putea permite acum. Încă îi mai tremurau picioarele când se așeză pe mal.

Slade mai rămase câteva minute în râu, lăsând apa rece să-i liniștească senzația de gol dureros și de pustiu pe care Cassie o lăsase în locul trupului ei mlădios peste al lui. Nu-i plăceau deloc gândurile care-l copleșeau. Se ridică în cele din urmă și se-ndreptă spre ea.

– Fir-ar să fie, mi s-a udat ceasul! se plânse ea.

A fost suficient pentru a-i reaminti lui Slade diferența dintre ei; la naiba, el n-avea ceas deloc, nu numai ceas scump.

– Ar fi trebuit să te las să mergi singură la sora ta.

– Tu ai început, zise ea râzând.

– Țsta e un raționament pueril.

Cassie privea cu ochii măriți: în timp ce vorbea, Slade își scotea cămașa, apoi o întinse pe o stâncă la soare. Mușchii lui se încordau și se destindeau ritmic, cu o forță asemănătoare celei ale unei ape năvalnice. Cassie rămase nedumerită; îl crezuse leneș, complăcându-se într-o lipsă totală de activitate, dar era evident acum că o asemenea musculatură era rezultatul unei munci dure, susținute. Dar ce fel de muncă? Fără să poată găsi un răspuns, își întoarse privirea de la el, îngrozită să n-o surprindă admirându-l.

Când Slade se așază lângă ea, împărțind prânzul frugal, era și el la fel de contrariat: Cassie era o enigmă pe care nu reușea s-o deslușească: rece, sofisticată, cu o totală stăpânire de sine în aparență; aici, departe de convențiile sociale, cu părul sclipind în soare, lăsa să se întrevadă un univers nebănuit. Stătea cu picioarele întinse, complet relaxată, iar imaginea lor readuse în mintea lui, cu tot erotismul detaliilor, senzația atingerii acestora.

La naiba! Își mută privirea când redeveni stăpân pe simțurile sale. Apoi, întinzându-se, cu capul sprijinit pe braț, începu s-o studieze.

– Nu semenei deloc cu Sarah. Mason a adus-o o dată aici, explică el, observându-i nedumerirea. Mi-a spus că era atât de mândru de ea, încât abia aștepta să mi-o prezinte.

– Sarah a avut norocul să moștenească părul blond și ochii albaștri ai mamei. Eu, din nefericire, am moștenit părul castaniu al tatălui.

– Ești o femeie frumoasă, Cassie. Nu-mi pot închipui că tocmai tu râvnești la frumusețea altcuiva.

Uluit, o văzu cum se-mbujorează; timiditatea și lipsa ei de afectare îl atrăgea la fel de mult ca și temperamentul ei vulcanic.

– Știi, continuă el, făcând un efort pentru a-și desprinde privirea de linia sinuoasă în care tricoul îi îmbrățișa trupul, Sarah mi s-a părut o tânără cu o gândire foarte matură.

– Da? Consideri că a dat dovadă de gândire matură renunțând la studii pentru a fugi cu un bărbat pe care tocmai l-a cunoscut.

– Când ești îndrăgostit, faci tot felul de nebunii... spuse el zâmbind.

– Nu știu... nu am cine știe ce experiență în acest domeniu. Tu ai?

Slade se crispă; sigur că avea, dar în nici un caz nu intenționa să-și discute trecutul cu dezastruoasa lui căsnicie.

– Am spus doar că nu mi s-a părut foarte impulsivă. De ce nu încerci să le dai o șansă, să-i lași să-ncerce?

– Este clar că noi doi nu vom reuși niciodată să discutăm acest subiect fără să ne certăm. În concluzie, dacă tot trebuie să stăm unul cu celălalt, ar fi mai bine să-l evităm.

– De acord.

Slade se ridică și-și puse cămașa, nervos. Era inutil să mai încerce s-o convingă să fie rațională. Își luă rucsacul și porni, depășind-o, ca și cum ar fi vrut să fugă, speriat de reacția pe care vederea taliei ei înguste și a picioarelor lungi – atât de lungi – i-o provoca. La naiba! În definitiv, nu-i păsa absolut deloc de această Cassie. Oricum, în curând va dispărea din viața lui și nu se va mai gândi niciodată la ea.

Singurul cuvânt cu care Cassie putea caracteriza acea construcție la care încă rămăsese privind lung era „barbară” – un fel de colibă acoperită de un acoperiș ca o pălărie caraghioasă, cu o singură fereastră și o ușă din lemn, o combinație care dădea termenului „rustic” o dimensiune nebănuită. Se apropie încet, precaută, ca și când ar fi fost în fața cine știe cărei creaturi în stare oricând s-o atace.

– Ei, cum ți se pare?

Ce se aștepta ea să-i răspundă?

– Da... E grozav să ai așa ceva... Și chiar stai aici?

Cassie făcu un pas înapoi când, împingând cu umărul, Slade deschise ușa, provocând o mică avalanșă de pământ și pietriș de pe acoperiș.

– Numai când simt nevoia să evadez.

– Să evadezi! Trăiești la un milion de mile depărtare de civilizație și simți nevoia să evadezi?

– Chiar și în astfel de condiții poți resimți rutina. Ar trebui să aerisesc puțin aici.

Fericită că apăruse acest motiv de amânare a intrării în ceea ce i se părea a fi un cuib uriaș de pasăre, Cassie se așază pe o stâncă acoperită cu mușchi; cel puțin frumusețea pădurii compensa condițiile primitive pe care le oferea coliba. Era atât de obosită, încât Slade nici măcar n-o mai deranja – n-avea

decât să creadă ce vroia despre ea, atâta timp cât o ducea la Sarah. Își freca ușor gambele care o dureau de atâta mers, fără însă să-și poată desprinde privirea de la Slade: de la umerii lui lați, șoldurile înguste, picioarele lungi musculoase. Așa cum era, cu cămașa plină de praf și părul plin de pietricele și crengute căzute de pe acoperiș, se identifica perfect cu natura care-l înconjura: la fel de sălbatic și de nestăpânit ca aceasta.

– Ești obosită? o întrebă el venind spre ea.

– Și ursul dac-ar veni acum și tot mi-ar fi imposibil să mă mișc de aici.

– Știu un leac vechi: s-ar putea numi un bun masaj tradițional.

Slade îngenunche în fața ei și, neluându-i în seamă protestele, îi ridică piciorul drept și, sprijinindu-l de coapsa lui, începu să-și apese ușor degetele pe mușchii ei încordați, făcând adevărate minuni asupra lor. Tot ce Cassie mai avea puterea să facă era să se lase, cu ochii închiși și capul dat ușor pe spate, în voia acelei plăceri ce-i răvășea simțurile.

– Cassie...

În ceața care o învăluia, aceasta își auzi cu greu numele; era ceva ce suna mai mult ca o rugă la limita disperării.

– Hmm?

– Cassie, dacă mai continui să arăți atât de sexy, nu mai răspund de faptele mele.

Cassie avu nevoie de câteva clipe pentru a înțelege; când își deschise ochii, îl văzu privind-o lung, cu o expresie ce trăda aproape durere. Abia atunci își dădu seama că, stând așa, cu ochii închiși și spatele arcuit, îl invită practic să facă dragoste. Și ea, cum putea să simtă ceea ce simțea, când nici măcar nu-i plăcea individul! Își trase piciorul și se ridică.

– N-ar trebui să adunăm lemne pentru foc, sau să pregătim masa, sau...

– Acum aș vrea să mă plimb puțin.

Răspunsul lui atât de direct o făcu să roșească.

– Pot să fac ceva?... Adică, în timp ce ești plecat...

– Sunt înăuntru o mătură și niște cârpe! Dacă ai putea să faci curățenie, ca eu să aprind focul când mă întorc.

Cassie încuviință cu un semn din cap și porni în grabă spre cabană. Și ea avea nevoie de câteva minute de singurătate, pentru a-și reveni. Trebuia să fie mai atentă; mai dura încă o zi până ajungeau la Mason – și o noapte. Până atunci nu se gândise că va trebui să doarmă în spațiul acela mic alături de el. Pe de altă

parte, uitându-se la pădurea din jurul ei, nici nu-și imagina cum ar putea dormi acolo fără el.

– Ai grijă, s-ar putea să fie liliesci! mai spusese el, peste umăr, după care se îndepărtă fluierând, lăsând-o complet paralizată de groază.

Liliesci!

Privi spre intrarea amenințătoare, încercând din răspuțuri să spere că Slade nu spusese asta decât ca s-o enerveze. Ezită puțin, apoi își luă inima în dinți și, deschizând ușa cu prudență, intră în cabană. Înaintă încet, tatonând terenul, respirând ușurată la fiecare pas făcut în siguranță. Pentru încăperea întunecoasă și umedă, nu găsea decât un singur cuvânt potrivit s-o caracterizeze: o încăpere pentru un stil de viață spartan, cu o sobă de fier într-un colț, o masă cu un scaun, un bufet mic cu farfurii și căni dispersate și o ladă metalică pe care stătea un sac de dormit.

Nici nu-și dăduse seama că-n tot acest timp își ținuse respirația, până când, involuntar, scoase un lung oftat de ușurare. Acum, când se liniștise în privința liliescilor, se putea concentra asupra următoarei probleme: unde vor dormi ea și Slade, peste noapte?

Se lăsase deja întunericul când Slade se-ntoarse cu lemnele pentru foc. Nu intenționase să întârzie atât de mult, dar văzuse vulturul pe care-l urmărea de-o

săptămână și se lăsase antrenat din nou, pierzând noțiunea timpului. Apropiindu-se de cabană, Slade zâmbi văzând lumină înăuntru; din fericire, Cassie reușise să aprindă lampa. Dar dacă n-ar fi reușit? Brusc, avu muștrări de conștiință pentru neglijența lui. Dar, în definitiv, de-asta și alesese acel mod de viață în care să nu aibă grija nimănui altcuiva. Încercase cândva să trăiască după rigorile convențiilor sociale și nu mersese deloc.

Intră, nedumerit de liniștea desăvârșită ce-l întâmpină, în loc de scandalul la care se așteptase. Ghemuită pe lada metalică, obosită probabil de cât muncise ca să facă ordine și să măture, Cassie dormea. Slade îngenunche lângă ea, copleșit de emoții pe care le credea de mult timp înăbușite sub carapacea durității sale. Simțea o nevoie dureroasă s-o atingă – să atingă o femeie care la rândul ei, să aibă nevoie de el și să-l dorească. Întinse involuntar brațele spre ea, dorindu-și cu desperare s-o strângă la piept, dar se stăpâni.

– Cassie!

Aceasta se ghemui și mai tare, oftând ușor, în cel mai ademenitor mod cu putință.

– Cassie! strigă el mai tare.

Se trezi, clipind mirată.

– Cât e ceasul?

– Tu ai ceas, ai uitat? Așa că, tu va trebui să-mi spui.

– Șapte și cincizeci și două de minute, veni răspunsul care urmărea, prin precizia lui, să-l scoată din sărite.

Ignorând-o, Slade aprinse focul în sobă.

– Pentru cină, ai de ales între macaroane cu brânză și macaroane cu brânză.

– Luarea unei astfel de decizii este întotdeauna o provocare pentru mine. Tu ce alegi?

Somnoroasă și ciufulită, arăta atât de sexy, încât Slade ar fi dorit să fugă undeva cât mai departe, să se ascundă. Tresări, speriat, auzindu-și numele.

– Slade... cum aş putea să mă spăl puțin?

– Ai în dulapul meu tot ce-ți trebuie. După cină, am să-ți aduc apă.

Mâncară în tăcere, apoi Slade aduse și încălzi pe sobă o găleată cu apă și, luându-și un prosop și o cămașă, ieși. Bucuroasă să scape de praful de peste zi, Cassie savură îndelung baia, apoi își alese din dulapul lui o pereche de pantaloni din bumbac și o cămașă care-i ajungea aproape până la genunchi și-l așteptă, destul de tensionată.

– Pot să intru? se auzi în cele din urmă vocea lui, la ușă.

Cassie sări de pe scaun.

- Te superi? Am împrumutat niște haine de la tine...
- Cred că niciodată n-au arătat mai bine.
- Arăt ca o munteancă?
- Mai degrabă ca o soție de muntean.

Privirea lui o făcu să freamăte.

- Slade... unde o să dormim?

– Unde altundeva decât în patul meu? răspunse el, luând sacul de dormit și întinzându-l pe jos în fața sobei.

Capitolul 4

Pentru o clipă, Cassie nu putu decât să-l privească lung, ca și cum mintea ei refuza să-nțeleagă sau să accepte.

- Nu ai decât un singur sac de dormit?
- Am spus doar că-l vom folosi împreună.
- Adică, te-aștepți din partea mea să împart sacul de dormit cu tine?
- De fapt, eu sunt cel care-și împarte sacul de dormit cu tine.

Avea dreptate să-i reamintească faptul că ea era intrusa și că trebuia să accepte regulile impuse de el. Totuși, dormitul cu acest bărbat nu intra în planurile ei.

- Mă voi folosi de pătura de rezervă, hotărî ea, aducându-și aminte că o văzuse în lada din încăpere.
- O pătură nu rezolvă problema, oftă el în timp ce-și scoase ghetele și-și dezmoțea degetele de la

picioare. Podeaua asta e cam tare... Va trebui să folosim sacul de dormit ca saltea și să ne-nvelim cu pătura.

– Slade... nu pot dormi cu tine.

– De ce?

– Știi foarte bine de ce.

– Mai spune-mi, totuși.

– Pentru că... pentru că nu te cunosc.

– Aha, înțeleg... Își împături jacheta pentru a-i ține loc de pernă, apoi se-ntinse pe sac, sprijinindu-se în cot. Așadar, dacă m-ai cunoaște, ai dormi aici cu mine.

– Da! Adică, nu! își ridică mâinile, exasperată. Pur și simplu nu fac așa ceva.

– Ce anume? Nu dormi?

– Știi foarte bine ce vreau să spun.

– Uite, Cassie... Podeaua e rece și tare; neavând decât o singură pătură, va fi nevoie și de căldura trupurilor.

– Căldura trupurilor! Ascultă, Slade, chiar dacă trebuie să-mpărțim sacul de dormit, căldura trupului meu e numai și numai a mea, să fim bine înțeleși. Dacă ți-e frig, propun să mai pui un lemn pe foc.

– Nu pentru mine eram îngrijorat, ci pentru tine. Dacă nu te-ai teme atât...

– Cine spune că mă tem?

– Atunci, cum ai numi asta?

– A fi rațional.

– Uite, îți promit că nici nu mă mișc de la locul meu. Ei, ce zici?

Spunând acestea, se-ntoarse cu spatele spre ea și, învelindu-se cu jumătatea lui de pătură, se trase cât putu mai mult spre extremitatea sacului de dormit.

– Grozav! remarcă ea ironic, punând frisonul ce o cuprinsese pe seama frigului nopții.

– Măine va fi o zi lungă, Cassie. Dacă vrei într-adevăr să te porți ca o persoană rațională, stinge lumina și vino în pat. Drumul până la casa lui Mason e greu și n-am de gând să pierd o jumătate de zi tot așteptându-te pentru că nu poți să ții pasul din cauza oboselii.

La naiba cu acest individ care-i lansa provocare după provocare! Strângând din dinți și din pumni, Cassie ezită puțin, apoi stinse lumina și, făcându-și și ea pernă din jachetă, se strecură lângă el, atentă să nu-l atingă. În definitiv, dacă rămânea nemișcată, era o distanță de câțiva centimetri între ei.

Podeaua era tare, îi era frig și întregul corp o durea. Cum naiba reușise să intre într-o astfel de încurcătură? Deși toate gândurile ei se concentrau asupra problemei lui Sarah, conștientiza prin fiecare fibră a corpului prezența acelui bărbat atât de aproape de ea,

învăluind-o cu parfumul lui înnebunitor de viril și de aparte în care se amestecau esențele tari ale pădurii și aerului de munte.

– Cassie?

Tresări când îl auzi strigând-o, făcându-l să se amuze.

– Te-ai descurcat astăzi mult mai bine decât mă așteptam.

Un compliment din partea lui? Mă rog, ceva asemănător unui compliment.

– Mulțumesc.

Când ritmul regulat al respirației lui o asigură că adormise, Cassie se relaxă și, ghemuindu-se sub pătură, constată cu surprindere că nu-i mai era frig. Închise ochii, lăsându-se ademenită într-un somn adânc.

Era în mijlocul unei pajiști însorite, iar păsările ciripeau într-un pin înalt. Una din ele coborî să ia din palma ei bucata de pâine pe care i-o întindea. Apăruse și Slade, zâmbind. Brusc, zâmbetul lui se transformă într-o grimasă de groază, încercând s-o avertizeze de o primejdie. Atunci observă că pasărea, cu ghearele aproape de capul ei, se pregătea s-o atace. Ridică brațele, pentru a se feri de bătaia aripilor.

Deschise brusc ochii, dar în jurul ei era un întuneric de nepătruns și, pentru o clipă, intră în panică. Se ridică, sărind de pe perna improvizată, scoțând un țipăt scurt.

– Ce s-a întâmplat? sări și Slade, apucând-o de braț.

Slade... muntele... Sarah. Inspiră adânc, amintindu-și unde se află.

– Te rog să mă scuzi... am visat ceva.

Slade aprinse lanterna și o văzu pe Cassie ținând strâns pătura în jurul ei și privind în gol, cu ochii larg deschiși. Era clar că visul acela o speriasese îngrozitor. Își dădea seama că era o imprudență din partea lui, dar Slade nu-și putu stăpâni pornirea protectoare. O trase ușor spre el, cuprinzând-o cu brațele.

– Liniștește-te, șopti el. Nu ți se poate întâmpla nimic.

Încă tremurând, Cassie își îngropă fața la pieptul lui, ținându-l strâns de cămașă.

– Scuză-mă, dar totul părea atât de real... Gândești probabil că e o prostie din partea mea să mă comport astfel.

– Deloc.

De fapt, cu Cassie strâns ghemuită la pieptul lui, aproape că nu mai putea gândi în nici un fel.

– Ai răbdare cu mine cinci minute și-mi revin.

– Stai cât dorești, spuse el strângând din dinți, înnebunit de atingerea ei.

Cassie își revenise din groaza acelui coșmar; respira din nou regulat și nu mai tremura. Știa c-ar fi putut să se îndepărteze de lângă el. Cu toate acestea, rămase în continuare. Mai mult, își lipi palma de pieptul lui, acolo unde cămașa, desfăcută la un nasture, lăsa să i se vadă părul negru, des. Slade încercă să se tragă într-o parte, dar când privirea ei o întâlni pe-a lui, nu mai putu face nici o mișcare. Ochii ei străluceau de dorință.

- Cine și-ar fi imaginat așa ceva? spuse ea, mirată.
- În nici un caz, eu.
- Incredibil.
- Imposibil.
- Nu mă interesează așa ceva, Slade.
- Nici pe mine.

Buzele lui le căutară cu lăcomie pe-ale ei, într-un sărut lung, pasional, tocmai pentru a întări cele spuse. Slade simțea că-și pierde controlul, ca și cum s-ar fi prăbușit undeva și o ținea strâns, incapabil de a se despărți de ea, oriunde s-ar fi aflat, în neant.

În aceeași măsură, și Cassie avea nevoie de el. Nu mai exista pentru ea nici timp, nici spațiu, ci doar atingerea tulburătoare a buzelor și mâinilor lui, făcând-o să vibreze cu fiecare nouă senzație. Brusc, cu coada ochiului, sesiză acea mișcare și scoase un țipăt.

– Ce naiba... Apoi, auzi și el acea bătaie de aripi și-și dădu seama imediat ce se-ntâmpla: era un liliac. Cassie, e doar un biet liliac mic, mai speriat chiar decât tine!

Degeaba, Cassie se ascunsese deja sub pătură.

– Puțin îmi pasă cât de speriat e el, Slade. Scapă de el!

Din a doua încercare, Slade reuși s-arunce un prosop peste vietatea speriată și nedumerită și apoi să-i redea libertatea afară.

– Poți ieși acum.

– Ești sigur c-a plecat? întrebă ea, neîndrăznind să dea la o parte decât un colț de pătură. Și că nu se va mai întoarce?

– Probabil că nu.

– Probabil? Foarte liniștitor!

– Sunt inofensivi, Cassie. *Myotis lucifugus*. Se hrănesc cu gândaci, nu cu oameni.

– N-au decât să-și mănânce gândacii acasă la ei. Uf! Știam eu că visul a fost mult prea real.

Spre indignarea ei, Slade râse cu poftă.

– Ți se pare foarte amuzant ca, mai întâi era să fiu mâncată de un urs, apoi un liliac m-a speriat îngrozitor. Viața în aceste condiții ți-a cam distorsionat simțul umorului. Poate că n-ar strica să mai vii din când în când în lumea civilizată, să vezi cum trăiesc oamenii.

– Spune-mi tu, Cassie, cum trăiesc oamenii.

– În primul rând, pe distanțe mari se călătorește cu mașina. Apoi, există șosele și hărți și ai pe cine să întrebi pe unde s-o iei când te rătăcești.

Ceea ce probabil că lui Cassie i se întâmpla adesea, se gândi Slade, lăsând-o amuzat să continue. Îi făcea plăcere s-o privească: avea obrajii îmbujorați, părul ciufulit și ochii strălucitori, cu sclipiri de aur.

– Și... au mai inventat ceva: telefonul. Nu e necesar să parcurgi zeci de mile prin sălbăcie, pentru a discuta cu cineva. Ridici receptorul și e ca și cum cealaltă persoană s-ar afla în aceeași cameră cu tine. Trebuie neapărat să vezi, încheie ea ironic.

– S-o iau drept o invitație?

Ezitatea ei dovedea că nu știa dacă să-l ia în serios. Nici el însuși nu știa, de fapt, dacă vorbise în glumă sau nu.

– Sigur că da; când vii în Boston, treci pe la mine. Mi-ar face plăcere să-ți întorc ospitalitatea.

– Adică, să te răzbuni, nu-i așa?

– Ce te face să crezi asta? Întrebă ea zâmbindu-i dulce, după ce privi cu înțeles de jur-împrejur prin cameră.

– Mi-a spus un liliac.

Cassie se scutură, dezgustată, la simpla menționare a bieteii vietăți și zâmbetul îi pieri de pe buze.

– Vorbind acum serios, Slade, chiar îți place acest mod de viață? Cum poți suporta această izolare? Poate că ție îți place să trăiești izolat, dar mie nu.

Cu aceste cuvinte se despărțise de el fosta lui soție. Ajunsese să urască acel stil de viață care lui îi plăcea atât de mult. Ajunsese să-l urască și pe el. O privea lung pe Cassie, gândindu-se cum i-ar putea explica faptul că, pentru el, muntele nu era doar un simplu loc unde locuia. În plus, chiar dacă-i explica, ea tot n-ar fi înțeles. În orice caz, Diane nu înțelesese niciodată.

Singur acolo, cu Cassie, aproape că uitase că făceau parte din lumi diferite. Se simțea bine și poate că sperase, în adâncul inimii, că și ei îi plăcea să fie departe de agitația orașului. Nu-și dăduse seama cât de nefericită era, cât de mult îi lipseau restaurantele, magazinele, saloanele de cosmetică. Oare cum putuse să uite toate acestea?

– În curând va fi dimineață și, dacă vrei să fii în stare să te scutesc de o nouă confruntare cu cine știe ce fiară, aș avea nevoie să dorm acum.

Nu intenționase să fie atât de dur, dar faptul era consumat. Fără să scoată un cuvânt, Cassie se strecură la locul ei, întorcându-i spatele. Amintindu-și de trupul ei cald în brațele lui, doar cu puțin timp în urmă, Slade își dădu seama că-l aștepta o noapte chinuitoare de lungă.

Omleta făcută din praf de ouă, cartofi din conservă, caise uscate. Cassie privea lung mâncarea din farfuria ei, simțind un nod în gât. Nu era obișnuită să mănânce dimineța, dar Slade insistase și cum părea prost dispus, se gândise că nu era cazul să-l contrazică.

Nu-nțelegea ce era cu el. Nu făcuse decât să-l întrebe de ce ducea acea viață, și nu numai că se supăraseră pe ea, dar nici nu-i răspunsese.

Începu să mănânce, fără nici un chef. Spre surprinderea ei, însă, oul nu era rău deloc, nici cartoful...

De ce-l deranja atât de mult acest subiect? Fusesse o simplă curiozitate din partea ei. Nu părea genul de bărbat care să trăiască singur. De fapt, n-avea nici măcar idee ce gen de bărbat era. Și sărutul acela... Cedase acelei tentații convinsă că fantezia depășea cu mult realitatea; niciodată nu se înșelase atât de mult. Bănuise instinctiv că era riscant să-l sărute pe Slade, dar nu-și dăduse seama cât de riscant. Și acum, putea oare să uite ce trăise în acele clipe?

Sigur că putea.

— Mai vrei?

Cuvintele lui o treziră la realitate, făcând-o să constate, cu surprindere, că farfuria ei era goală.

– Nu, mulțumesc. A fost suficient.

– Atunci, să strângem masa și să plecăm. Dacă totul decurge bine, ar trebui s-ajungem la Mason după-amiaza târziu.

Ritmul impus de Slade era istovitor pentru un novice în mersul pe munte. Era perfect conștient de aceasta, dar îl menținea, nerăbdător s-o vadă cât mai repede pe Cassie ajunsă la destinație. Fusese o idee proastă s-o ia cu el prin pădure. Dar se părea că-n ultima vreme avusese numai idei proaste. De exemplu, sărutul din noaptea trecută. Nu mai reușise s-adoarmă nici o clipă gândindu-se la ea. Un lucru era cert: și ea îl dorea la fel de mult. Ar fi fost suficient să-ntindă mâna s-o atingă și... și ce?

Își dădea seama că, dac-ar fi făcut dragoste, experiența i-ar fi marcat profund pe amândoi. Deja gustul sărutului ei i se întipărise în minte și în sânge; nu era dispus să mai riște. Intenționa s-o lase împreună cu Sarah și să fugă departe de ea. Și totuși, în mintea lui nu era decât un gând: s-o sărute din nou.

Se opri într-o poiană, trezit brusc la realitate: Cassie nu mai era în urma lui. Privi în jur, ascultă; nimic – doar vântul, din ce în ce mai puternic.

Hotărî să se-ntoarcă, în căutarea ei, furios pe sine însuși. Totuși, ce-o făcea pe această femeie atât de diferită de celelalte? Sigur, era frumoasă, dar nu

aceasta o particulariza. Era probabil ceva legat de caracterul ei, de hotărârea și tenacitatea cu care accepta orice provocare.

Se opri din nou s-asculte. Ar fi trebuit s-o găsească deja.

– Cassie!

Nici un răspuns. Doar vântul șuierând amenințător. La naiba! Cum de fusese atât de neglijent! Purtat de gândurile sale, pierduse noțiunea timpului. I se făcu pur și simplu frică la ideea că i s-ar fi putut întâmpla ceva. Se făcuse frig. Privind cerul, își dădu seama de ce simțise toată ziua o enervare cumplită: se apropia o furtună.

În câteva minute, ajunse la locul în care știa sigur c-o văzuse ultima oară. Erau niște ferigi strivite; pietre care se rostogoliseră... Să fi căzut? O strigă din nou. Nimic.

Norii alergau pe cer, împinși de același vânt care probabil că acoperea și vocea lui. Prima picătură de ploaie i se prelinse pe obraz.

Trebuia s-o găsească. Acum.

Capitolul 5

Cassie stătea pe o buturugă, frecându-și glezna pe care reușise să și-o lungeze călcând într-o groapă. Nu era ceva grav, și încercase să țină pasul cu Slade, dar se-mpiedicase și fusese nevoită să rămână puțin pe loc, să se odihnească. Pornind din nou, probabil o luase pe un drum greșit. Știa că Slade va fi furios că trebuia s-o caute, tocmai când vroia să scape cât mai repede de ea. Începuse să se teamă. Dacă nici el nu mai putea s-o găsească? Dacă nici măcar nu-i observase lipsa?

Atmosfera era încărcată, prevestitoare de ploaie. Cassie rămase acolo unde era, gândindu-se că, dacă se adăpostește undeva, era posibil ca Slade să n-o mai găsească niciodată. Își strânse jacheta în jurul corpului,

ascultând încordată în speranța s-audă un sunet, cât de mic, indiciu că este căutată. Nu auzea decât vântul.

Picături grele de ploaie i se prelingeau pe față.

Teama lui Slade se transformă în panică.

Deodată, chiar în fața sa, văzu urme de cizme și vârful îndoit al unei crengi de pin, ca și cum se agățase de aceasta în căutarea unui punct de sprijin. Să fie rănită?

Ah, gândește-te, omule, gândește-te! Cercetă repede, din priviri, zona: poteca se termina brusc. De acum, trebuia să se bazeze numai pe instinct ca să continue căutarea. O luă spre dreapta, spre un pâlc de copaci.

În câteva clipe, o văzu stând pe buturugă, în plină furtună, pe cât de nefericită și de speriată, pe atât de frumoasă. Când îl observă, fața ei se luminează și, ridicându-se, clătinându-se, îi zâmbi. Slade alergă spre ea și-o cuprinse în brațe.

— Cassie, te rog să mă ierți.

El își cerea scuze? Se-aștepta din partea lui să fie furios.

— Nu, pe mine să mă ierți. N-am văzut acea groapă și mi-am scrântit glezna. Cred, însă, c-am luat-o în direcție greșită.

— E vina mea. Eram atât de ocupat reproșându-mi că m-am purtat urât cu tine, încât n-am mai fost atent

la ceea ce se-ntâmpla în jurul meu. Ar fi trebuit să te supraveghez tot timpul; în definitiv, e teritoriul meu, nu al tău.

Îndepărtându-i şuvițele ude de păr de pe obraji, Slade urmări cu degetul conturul buzelor ei.

– Dumnezeu, Cassie, parc-am căuta neapărat buclucul.

Gura lui o căuta pe a ei cu desperare. Bucluc? gândi ea inocent. Era vorba despre mai mult: nebunie; beatitudine; prostie; extaz.

Cu întreg trupul cuprins de dorință, Cassie savura din plin gustul lui exotic, trăind cu intensitate maximă senzație după senzație, lipindu-se strâns de el, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu destrame vraja momentului.

– Trebuie să plecăm de aici, să ne adăpostim, strigă el, readus la realitate de un fulger căzut în apropierea lor.

Încă amețită, Cassie încuviință din cap, lăsându-l s-o ducă până la un grup de stânci, de unde, împotriva voinței ei, aproape fusese târâtă într-o peșteră. După încă o scurtă incursiune afară Slade se întoarse cu lemne și, un sfert de oră mai târziu, se încălzeau deja lângă un foc.

Îmbujorată, cu ochii strălucind, Cassie își trecea degetele prin şuvițele ude. Era atât de frumoasă, încât

Slade nu se putea concentra asupra cuvintelor ei; o auzea spunând ceva despre părul ei și despre ploaie, dar destul de vag.

– Cassie, o întrerupse el, nu crezi c-ar trebui să discutăm despre ce s-a întâmplat aici, afară?

– Domnița aflată la grea încercare, sărută cavalerul salvator?

Spusese aceasta în glumă, ușor stânjenită, încercând oarecum să banalizeze faptul, dar în ochii ei strălucea încă atât de multă pasiune, încât Slade avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care putea da dovadă pentru a nu o lua în brațe.

– Te doresc, Cassie.

Cuvintele lui căzură ca un trăsnet. Îi spusese, de fapt, că atunci când o va dori în patul lui îi va spune direct, dar ea pur și simplu nu se așteptase ca aceasta să se întâmple vreodată, așa că acum fusese luată prin surprindere, ca de altfel de tot ceea ce se petrecea între ei.

– Chiar tu ai spus-o: este ca și cum am căuta neapărat să intrăm în bucluc.

– Deja am intrat, cu sau fără voia noastră.

Era adevărat. Își dăduseră amândoi seama de asta, încă de la primul sărut de la cabană – a fost ceva mult prea puternic pentru a putea fi ignorat.

– N-am vrut decât să-mi salvez sora de la a face o greșeală, iar acum chiar eu greșesc. Pe mine cine o să mă salveze?

– Și de ce anume vrei să fii salvată? întrebă el, mângâindu-i ușor degetele.

– De mine însămi, șopti ea trăgându-și încet mâna, nemaiputând suporta plăcerea înnebunitoare a atingerii lui. Relațiile de o noapte nu sunt stilul meu.

– În nici un caz nu m-am gândit că poate fi vorba de așa ceva.

– Dar, te-ai gândit?

Începu să râdă, apoi își dădu seama și râse, scuturând din cap.

– Of, Cassie, ce-mi faci... Recunosc, poate că nu gândeam deloc.

Cassie încercă zadarnic să-și reprime zâmbetul. Adevărul era că nici unul din ei nu gândise limpede.

– Slade, ar fi o prostie să negăm faptul că există o atracție între noi. Suntem adulți... Se-ntâmplă.

– Ți s-a mai întâmplat înainte?

„Nu, nici pe departe...”

– Sigur că da, minți ea.

– Cine era individul?

– Ăă... Bobby Detweiler.

– Și cine e acest Bobby Detweiler?

– Cineva de care am fost îndrăgostită nebunește.

– Când? simțea deja ghimpele geloziei.

– Când eram în clasa a șaptea. Începu să râdă, apoi tonul ei deveni serios. Bine, bine... Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Totul s-a redus la o legătură lungă și insipidă cu șeful departamentului de audit de la compania tatălui meu.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, deși n-ar fi vrut să știe nimic despre povestea aceea.

– Păi... când am început să discutăm despre căsătorie și mi-a cerut să vadă situația veniturilor pe ultimii trei ani, pentru a calcula venitul nostru total, mi-am dat seama că am o problemă. Când s-a referit la eventualii copii pe care i-am fi avut numindu-i „încântătoare mici scăderi de impozit” mi-am dat seama că el avea o problemă. Făcu o pauză și zâmbi. După o astfel de relație pasională, am decis că e mai bine să rămân singură o perioadă de timp. Dar tu?

O privi lung, apoi prinzându-i bărbia cu două degete, îi întoarse fața spre el.

– Niciodată în viața mea n-am simțit ceva atât de puternic pentru o femeie, Cassie, nici măcar pentru soția mea.

„Soție!” Dumnezeule, nu-și închipuise nici o clipă că era înșurat. Încerca să se îndepărteze de el, dar mâinile lui puternice o prinseră de umeri, ținându-o unde se afla.

– Fosta soție. Am divorțat acum doi ani.

Cassie se relaxă puțin, apoi simți o iritare inexplicabilă: un resentiment cât se poate de ciudat față de acea necunoscută.

– Ce s-a întâmplat?

– Într-o zi, Diane s-a dus în oraș și nu s-a mai întors.

Tonul lui plin de amărăciune o făcu să se-ntrebe dacă nu cumva Slade încă își mai iubea fosta soție, iar gândul că lucrul acesta era foarte posibil o umplu de o gelozie irațională.

– Individida asta a fost o proastă, declară ea, înainte de a-și da bine seama ce spune.

Cuvintele ei îl făcură să tresară.

– E... greu pentru o femeie să trăiască aici, departe de oameni, de oraș, de familie. Aici n-avea unde să-și etaleze o rochie nouă, nu existau restaurante unde să facă o rezervare... De fapt, totul se terminase între noi cu mult timp înainte de divorț. Ea și-a urmat calea ei, eu pe-a mea și n-am mai văzut-o de atunci.

Cassie își dădu seama că, deși Slade n-o mai iubea, femeia aceea îl marcase în mod cert: era hotărât să nu mai admită pe nimeni în universul și în inima lui. Altfel, de ce-ar fi trăit acolo, retras?

Slade zâmbi și, îndepărtându-i o șuviță rebelă de pe obraz, îi urmări ușor cu vârful degetelor, conturul lobului urechii și-al gâtului și-i atinse tâmpla cu buzele.

– Indiferent de ceea ce crezi, Cassie, nici eu nu sunt adeptul aventurilor de-o noapte. Nu știu bine ce e între noi, dar nu vreau să lăsăm să se piardă fără a ne da măcar o șansă.

Dacă sărutul dinainte se consumase cu o pasiune mistuitoare, acesta era ca o mângâiere infinit de tandră, o călătorie de mister în care fiecare se pierdea pe sine pentru a se regăsi în celălalt.

Când Slade o așeză ușor pe pământ, cu trupul încă înlănțuit de al ei, Cassie nu-și dorea nimic altceva decât să facă dragoste cu el, acolo, imediat. Descătușându-i instincte primare într-o feerie de senzații, atingerea lui o înnebunea. Mai mult; o bulversa, o înspăimânta, pentru ca, în cele din urmă, să o readucă la realitate.

– Slade.

– Mmm?

Și-ar fi dorit cu desperare măcar încă un sărut, dar, sprijinindu-și mâinile în pieptul lui, îl împinse încet.

– Nu... nu sunt încă pregătită.

Pentru o clipă Slade crezu că nu înțelesese bine, dar când o privi în ochi și văzu teama și vulnerabilitatea pe care le trădau, se ridică imediat.

– Îmi pare rău, Slade...

– Și mie. N-ar fi trebuit să se-ntâmple niciodată așa ceva.

Cuvintele lui o durură. Dorise să spună că-i părea rău că nu putuse merge până la capăt, nicidecum că regreta ce se petrecuse până atunci.

– Nu-ți face griji, Slade; nu se va mai repeta.

O prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el cu o mișcare atât de bruscă, încât o făcu să tresară.

– La naiba, nu asta am vrut să spun. Nu-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat și poți să fii cât se poate de sigură că se va întâmpla din nou. Vreau doar să știi că nici o clipă n-am plănuit una ca asta. Îi atinse apoi obrazul cu degetul și, retrăgându-se, începu să caute în rucsac. Cel puțin, suntem pregătiți să facem față altor cerințe esențiale, spuse el zâmbind și scoase două batoane de ciocolată din care îi dădu unul.

Abia atunci își dădu Cassie seama cât de foame îi era, așadar primi cu bucurie și o porție din pachetul cu mere uscate cu care Slade o trată în continuare.

– Nu cumva se-ntâmplă să ai și un uscător de păr în sacul tău miraculos?

– Va trebui să te mulțumești cu un pieptene.

– Perfect! Ce alte minunății mai ai acolo?

– Nimic din ceea ce te-ar interesa.

– Nu fi atât de sigur.

Slade ridică din umeri și scoase la întâmplare două borcane mici pe care le-ntinse spre ea. Cassie luă unul din ele, dar văzu cum, dinăuntru, un gândac mare

negru cu o dungă roșie se zbătea să escaladeze peretele din sticlă, îl scăpă din mână fără să vrea.

– Nu te porți prea frumos, Cassie, spuse Slade râzând și ridicând borcanul. Ție ți-ar plăcea să fii tratată astfel?

– Ce naiba faci cu asta? Ah, știu! Îi colecționezi!

– Doar exemplarele rare.

– Și cum îți dai seama că sunt rare? întrebă ea, privind mai atentă gândacul verde cu ochi proeminenți din al doilea borcan.

Pentru ea, gândacul tot gândac rămânea, preferându-l doar dacă era mort.

– Am făcut un curs de entomologie. N-am avut încotro: cealaltă opțiune era un curs de psihologie.

– Ai preferat gândacii oamenilor?

– Sunt mult mai ușor de înțeles. Nu există nici o complicație în ceea ce privește gândacii.

Se făcu brusc liniște; ploaia încetă și ceea ce păru să fie o umbră de regret în privirea lui, dispăru imediat.

– Poți merge, sau te doare glezna? O ajută să se ridice, stinse focul, apoi își luă rucsacul și ieși. E timpul să terminăm ceea ce am început.

Cassie îl urmă, neștiind dacă să interpreteze cuvintele lui ca o amenințare sau ca o promisiune.

Capitolul 6

Cum păși afară din peșteră, lumina puternică a soarelui și aerul tare de după ploaie îi dădură lui Cassie senzația de amețală. Dar mai era ceva: o splendoare și o măreție ce-o făceau să vibreze într-un mod nebănuit. Acum înțelegea ce-l deranjase pe Slade când se întrebase cum poate prefera acea izolare; nu era ceva ce se putea explica – se simțea, sau nu. Inspiră adânc, parcă incapabilă de a cuprinde atât de multă frumusețe.

– Te simți bine? întrebă Slade, îngrijorat când ea se sprijini de brațul lui, ușor amețită de senzația nouă pe care o trăia.

– Da!... Numai că... totul e atât de frumos în jurul meu...

Cuvintele ei îi umplură inima de mândrie; era un compliment adresat căminului lui, lui însuși, cu tot

ceea ce făcea și era. O strânse-n brațe și singurătatea sa, pe care o apreciasse atât de mult până atunci, căpătă brusc dimensiuni insuportabile. Își dădu seama cât de greșit o judecase.

– Cred că sunt îndrăgostită.

Lui Slade îi trebuiă câteva minute pentru a-și reveni, apoi înțelese la ce se referea Cassie: se-ndrăgostise de pădure. Zâmbi, amintindu-și când el însuși se-ndrăgostise de munte. Era în primul an de facultate, în timpul unui studiu referitor la mediu, pentru un curs de biologie; nu fusese deloc ușor să-și anunțe părinții că nu mai vroia să se facă medic, iar mama lui nu se-mpăcase nici până în prezent cu ideea.

– Cât mai avem?

– O oră, poate două, în funcție de glezna ta.

Când o ținea în brațe, timpul devenea inexistent. Mai mult, constată că nici ea nu părea deloc grăbită din strânsoarea lui, lăsând în loc un gol dureros.

– Cred c-ar trebui să pornim.

Încuviințând din cap, Slade își luă rucsacul și porni spre punctul din care Cassie avea să iasă complet din viața lui.

Cassie stătea în vârful unui deal, privind spre cabana de la poalele acestuia. Tot nu și-o putea închipui pe Sarah trăind – și încă fericită – în acea proprietate, deși liniștea pe care ea însăși o simțea, în mod neașteptat în acea atmosferă, îi zdruncina convingerile. Oricum, în câteva minute, totul avea să se lămurească. Dar, mai întâi, avea ceva de rezolvat.

– Slade, spuse ea punând mâna pe brațul lui, vreau să-ți mulțumesc că m-ai adus aici!

– Cassie, începu el pe un ton ușor ezitant, trebuie să-ți explic...

– Cassie!

La auzul acelei voci atât de cunoscute, aceasta se-ntoarse imediat și rămase locului, surprinsă. Stând în fața cabanei, Sarah o privea șocată. Apoi, alergară una spre cealaltă și se-mbrățișară râzând și plângând în același timp.

– Ce-i cu tine aici? Cum ai ajuns?

– Slade m-a adus.

– Slade? Sarah îl privi cu ochii larg deschiși, apoi se uită, la fel de nedumerită, în direcția din care veniseră. Bine, dar cum l-ai găsit pe Slade?

Înainte de a-i răspunde, Cassie făcu un pas înapoi pentru a se uita mai bine la ea: îmbrăcată cu un tricou

larg și în blugi, și cu părul blond strâns în coadă, Sarah era mai frumoasă ca oricând, poate doar puțin mai palidă.

– Scrisoarea ta avea timbru de Cougar Pass. Nu era nevoie de cine știe ce talent de detectiv pentru a găsi localitatea, deși Mason m-a indus în eroare.

– Mason?

– Numele Mason. Cei din oraș m-au îndrumat spre Slade. În cele din urmă, l-am convins să mă aducă aici, deși trebuie să recunosc că e tot atât de încăpățânat ca și mine.

– Nimeni nu poate fi atât de încăpățânat ca tine, glumi Sarah. Dar tot nu înțeleg cum ai ajuns până aici.

– Prin pădure. Și, exceptând ursul și liliacul, nici n-a fost chiar atât de rău.

Nu găsi de cuviință să menționeze că dormise în același sac cu Slade, nici că-și pierduse capul, fiind la un pas de a face dragoste cu acel individ – ar fi fost destul de greu de explicat.

– Urs? Liliac? Ai mers pe jos până aici?

– Nu e cazul să te arăți atât de șocată. Poate că nu sunt în cea mai bună formă, dar pot face față unei drumeții. Trebuia să discut cu tine și, din moment ce nu te puteam suna...

– Să mă suni? repetă Sarah mecanic.

– Slade mi-a spus că nu ai telefon; e adevărat, da?

– Da.

– Ei, doar nu era să stau și s-aștept până când Slade avea să vină să discute cu tine. Trebuia să te văd, să mă asigur că ești bine. „Să te aduc înapoi acasă”, completa ea în gând.

– Sigur că sunt bine; mă simt chiar minunat. Haide, mai bine să intrăm și să luăm loc. Sunt tare curioasă s-aud povestea acestei expediții.

Înăuntru, totul era în ordine desăvârșită și Cassie rămase impresionată de căldura pe care totul – mobilier, aranjamente, decorațiuni – o emana. Se așeză lângă Sarah pe o canapea roșcată și începu să povestească mai în amănunt aventura ei. Când termină, se uită spre Slade, așezat în dreptul căminului din piatră, dar acesta, deși îi susținu privirea, rămase cu chipul lipsit de orice expresie.

– Cassie, știu că tu și tata aveți cele mai bune intenții, dar nu trebuia să te deranjezi. Ți-am spus să nu încerci să vii după mine. Sunt foarte fericită aici, alături de Mason, nimeni și nimic nu va schimba acest lucru.

– Dacă ești atât de sigură, atunci de ce-ai fugit? De ce nu l-ai adus pe Mason acasă pentru a discuta cu toții? spuse ea, vădit surprinsă de hotărârea surorii ei

și ignorându-l pe Slade, care nu se putu abține de a pufni disprețuitor. Pentru Dumnezeu, Sarah, ai renunțat la doi ani de studii pentru a fugi cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoști. Știi bine cât te iubim. Cum îți poți închipui că tata și cu mine nu vom încerca să te oprim de a face o mare greșală?

– Uite ce e, poate că nu am procedat foarte bine, dar sunt absolut sigură de un lucru: relația mea cu Mason nu este nici un fel de greșală.

Cassie nu se așteaptă la așa ceva. Sarah ceda întotdeauna și-și recunoștea greșeala; poate că, de data aceasta, încă nu-și dădea seama de ceea ce spunea sau făcea.

– Îți place să trăiești aici, complet izolată?

– Poate că nu tot timpul, dar...

– Și cum rămâne cu prietenii tăi, cu pasiunea ta pentru cumpărăturile în marile magazine din New York și Boston?

– Oamenii se schimbă, se apără Sarah, vădit stânjenită de faptul că Slade era pus astfel la curent cu fostele ei obiceiuri. Toate acestea nu mai contează acum pentru mine. Și-n plus...

– Asta o spui acum.

– Cassie...

– Dar săptămâna viitoare? Vei mai gândi la fel?

– Cassie...

– Dar după șase luni, sau...

– Cassie! Ascultă-mă! La fel voi gândi și atunci și nu se va schimba nimic, în afară de faptul că voi fi mai fericită ca oricând. Sunt însărcinată.

– Cum? răzbătu vocea lui Cassie prin cele câteva momente de liniște încordată.

– Am spus că voi avea un copil.

Prima reacție a lui Cassie a fost să-l acuze pe Slade de a-i fi ascuns acest fapt, dar expresia șocată a chipului lui o convinge că nici el nu știuse.

– Ah, Sarah, de ce nu mi-ai spus? Nu era necesar să fugi de acasă și să te căsătorești pentru că ești însărcinată.

Oftând, Sarah se eliberă din îmbrățișarea surorii ei.

– Ascultă-mă bine, pentru că n-o să mai repet: mă căsătoresc pentru că-l iubesc pe Mason și el mă iubește. Copilul este darul minunat al acestei iubiri și nici tu, nici tata, nici altcineva nu are dreptul să intervină.

Uluită de zidul de nepătruns pe care cuvintele Sarei îl ridicau, rănită, Cassie o privi lung, abia stăpânindu-și lacrimile.

– Îmi pare rău, Sarah. Poate că ai dreptate; poate că, în definitiv oamenii se schimbă.

– Ah, Cassie, iartă-mă, n-am vrut să te supăr. Of, Doamne, se pare c-am făcut o încurcătură!

Slade nu mai suportă; Cassie exagera.

– Singura încurcătură este din partea lui Cassie, nu a ta, spuse el înaintând spre mijlocul camerei; vocea îi era blândă, dar privirea lui avea sclipiri de lamă tăioasă de oțel.

Era prea mult pentru Cassie. Individul acela n-avea nici un drept să intervină, problema fiind strict între ea și sora ei. Furioasă, se-ntoarse cu fața spre el, gata să-l înfrunte.

– Cine te-a întrebat?

– Cineva trebuie s-o protejeze pe Sarah; o terorizezi!

– O terorizez! Uite cine vorbește! Dacă vrei să știi, cel care terorizează ești tu, Slade Mason! Tu m-ai târât prin pădurea asta îngrozitoare, deși știai cât de frică îmi era. Tu m-ai supus celor mai grele probe, sperând că voi renunța și te voi implora să mă duci înapoi. O iubesc pe Sarah și nu mi-e indiferent ce i se-ntâmplă. Dacă asta înseamnă că o terorizez, foarte bine, dar n-am să stau să mă uit cum sora mea e pe cale să facă o greșală cumplită, fără măcar să încerc s-o ajut!

– Nici eu n-am să stau să mă uit cum te amesteci acolo unde nu e treaba ta! izbucni Slade cu voce tunătoare, aplecându-se amenințător spre ea.

Cassie își încleștă pumnii, abia abținându-se să nu-l lovească din plin în figură.

– Singurul care n-are nici un drept să se amestece ești tu. Dacă nu vezi că încerc să fac așa cum este mai bine pentru Sarah, înseamnă că ești tot atât de orb ca liliicii tăi.

– Ai dreptate; am fost orb închipuindu-mi că-ți pasă cu adevărat! Se pare c-am greșit...

O străfulgeră cu privirea, apoi ieși trântind ușa. Cassie porni după el, dar se opri, dându-și seama că Sarah o privea, amuzată și curioasă.

– Vrei să... discutăm? o întrebă Sarah, ochii ei de un albastru intens exprimând mai mult decât rostise prin cuvinte.

– Nu avem ce discuta. Nu mă-nțeleg bine cu Slade, asta e tot. Sarah, îmi cer scuze c-am venit așa, fără să te anunț, schimbă ea repede subiectul, dar eram îngrijorată. Ai trecut printr-o perioadă foarte grea de la moartea mamei și nu vreau să te mai văd suferind.

– Amândouă am trecut printr-o perioadă foarte grea, numai că tu te-ai interiorizat mai mult. Știu că am făcut o mulțime de nebunii în acești ani, dar de data asta nu e vorba de așa ceva. În ceea ce privește studiile, întotdeauna am simțit că drumul acela nu mi se potrivea. De fapt, am simțit că, în sfârșit, lucrurile capătă sens pentru mine doar după ce l-am cunoscut

pe Mason. A avut o expoziție într-o galerie mică din New York, începu ea să povestească, zâmbind la amintirea acelei scene și stătea retras, studiind reacțiile vizitatorilor. Nici acum nu știu când m-am îndrăgostit de el, în orice caz, s-a întâmplat într-un interval cam între treizeci de secunde și un minut din clipa în care l-am văzut. L-am invitat la masă și am făcut tot posibilul să-l seduc. Doar nu era s-aștept să facă el primul pas, continuă Sarah, amuzându-se grozav de expresia șocată a surorii ei.

— Sarah, ai abia optsprezece ani; ai tot timpul să...

— Luna viitoare împlinesc nouăsprezece. Pentru prima dată în viață știu exact ce vreau și n-am de gând să las să-mi scape! Tu și tata trebuie să acceptați acest lucru.

Martin Phillips să accepte mai puțin decât pretinde? Niciodată! Deodată, Cassie își dădu seama că ea va fi cea care va trebui să-i dea vestea! Chiar și numai acest gând îi provocă o durere cumplită în tâmpole.

— Bine, m-ai convins. Acum, ce-ar fi să-mi dai mai multe amănunte despre viitorul meu cumnat?

Slade se plimba nervos pe malul lacului. Individua aceea era îngrozitor de enervantă! Și când se gândea că reușise să-l convingă atât de ușor că nu vroia decât să discute cu Sarah și să se asigure că aceasta e bine... Când colo, se năpustise asupra ei ca asupra unei prăzi. Nici măcar nu întrebase de Mason, ca și cum nici n-ar fi existat. Își închipuise că putea s-o smulgă pe Sarah de acolo, doar amintind de febra cumpărăturilor?! Oare pentru ea nu contau decât banii, așa cum se-ntâmplase și cu Diane?

Ceea ce-l înfuria cel mai tare era că nu-ncetase nici o clipă s-o dorească, până și în clipele în care o înfruntase atât de vehement. Ar fi sărutat-o chiar acolo, sub privirile surorii ei. Dar nu, Sarah nu putea fi făcută martora unei astfel de scene, mai ales în situația în care era... Vestea îl bulversase complet – Mason și Sarah urmau să aibă un copil: incredibil și minunat.

Diane nu-și dorise niciodată copii. Poate era mai bine așa, având în vedere eșecul căsniciei lor. Ar fi trebuit să fie mulțumit că lucrurile ieșiseră așa și totuși nu era deloc; de multe ori își dorea să aibă un copil pe care să-l învețe să înoate sau să pescuiască...

– Slade!

Acesta tresări la auzul vocii vărului său și se strădui să zâmbească, temându-se de modul în care Mason avea să primească vestea venirii lui Cassie.

– E totul în regulă? întrebă Mason, neobișnuit cu vizite neanunțate din partea vărului său. S-a întâmplat ceva cu Sarah?

– Sarah e bine și arată superb; tocmai am văzut-o.

– Nu-i așa? Tot nu înțeleg ce-a găsit la un tip ca mine.

– Nici eu; tocmai de asta mă-nvârt pe aici, așteptând să se răzgândească.

– Ești prea bătrân pentru ea!

Da, mai auzise asta.

– În plus, continuă Mason, e imposibil să treci de mine. Vom avea un copil.

– Am auzit. Felicitări.

– Nu mi-ai spus ce te aduce.

– E o poveste lungă. Pregătește-te.

Capitolul 7

Parcă erau frați, nu veri, se gândi Cassie când cei doi bărbați intrară în casă. Mason era o versiune mai tânără a lui Slade, cu trăsături bine conturate și o privire serioasă, ațintită asupra ei.

– Cassie, ți-l prezint pe Mason, spuse Sarah trăgându-l pe acesta până în dreptul surorii ei.

Cassie înclină ușor din cap, fără însă să mai facă nici o altă mișcare. Nici expresia de pe chipul lui Mason nu era prea încurajatoare. De asemenea, observă cu coada ochiului cum o privea Slade, încruntat și încordat. Dumnezeu! Ce credeau despre ea? C-o va amenința pe Sarah cu pistolul pentru a o lua de acolo? Atmosfera din încăpere devenise îngrozitor de tensionată. Cu brațele încrucișate, se apropie de Mason și, ridicându-și fața spre el, îi susținu privirea.

– Nu-ți pot spune decât un singur lucru.

Mason o privea fix, cu fața crispată. Cassie îi zâmbi și-i luă mâna în amândouă mâinile ei.

– Bine ai venit în familia noastră.

– Mulțumesc, răspunse el cu o vizibilă destindere a trăsăturilor și-i strânse mâna cu căldură. Am înțeles că a fost o adevărată aventură să ajungi la sora ta.

– Nu a fost chiar atât de rău... accentuă Cassie într-un mod ciudat, privindu-l pe Slade.

– Îmi pare rău, Cassie... Ar fi trebuit să vin la Boston și...

– Eu nu l-am lăsat, interveni Sarah. Trebuie să termine într-un termen foarte scurt trei lucrări pentru o expoziție în New York, chiar în săptămâna în care ne vom căsători. Și apoi... noi două știm foarte bine cum e tata. N-am fost sigură cât de departe poate merge pentru a împiedica nunta și nu vreau să risc nici o întârziere. Cassie, vei veni la nuntă, nu-i așa?

– Cum poți să întrebi așa ceva? Sigur că voi veni.

– Și tata? Crezi că-l poți face să vină?

Ei, asta era cu totul altceva.

– Sigur! Convingerea pe care tonul ei o afișa era mult mai mare decât cea pe care o simțea. Când voi discuta cu el, va deveni rezonabil.

- Rezonabil? Discutăm despre același om?
- Nu-ți face griji. Va fi acolo.

Sarah zâmbi și-l privi pe Mason. Cassie nu mai avea nici o îndoială asupra faptului că sora ei și acel bărbat se iubeau. Acum nu mai trebuia decât să-l convingă și pe tatăl ei, ceea ce nu era chiar un fleac... Se părea că bărbații foarte încăpățânați deveniseră de la un timp specialitatea ei.

Stând până la gât în apa fierbinte din cadă, Cassie se simțea ca în rai. Din fericire, Sarah nu o lăsase s-o ajute să pregătească masa, așa că putea savura în liniște plăcerea acelei băi binecuvântate, așa cum nici măcar acasă nu i se mai întâmplase de mult timp, programul ei aglomerat neîngăduindu-i decât dușuri rapide, întotdeauna pe fugă. Trebuia neapărat să repete mai des această experiență când va ajunge acasă.

Acasă... Abia aștepta să fie înapoi acasă... Mașini, telefoane, restaurante, lume multă, magazine... patul ei mare, cu saltea din puf, perne moi... Se-ntreba dacă Slade dormise vreodată într-un astfel de pat și dacă

pasiunea dintre ei ar fi fost la fel de puternică între perne și cearșafuri de mătase cum fusese în plină furtună. Sigur că nu! Fusese o simplă conjunctură: natura dezlănțuită îi făcuse și pe ei să se dezlănțuie cu o forță primitivă. Dar, când va pleca din acel mediu, nici nu se va mai gândi la Slade. Categorie.

Când ieși din baie, constată cu plăcere că Mason și Slade se duseseră să se plimbe – deși, pentru Slade această plăcere era de neînțeles după trei zile de mers pe jos – iar Sarah, copleșită de starea de somnolență specifică sarcinii mersese la culcare, așa că fusese nevoită să se culce și ea pe canapeaua din living, acolo unde sora ei îi pregătise patul, deși – Dumnezeuule, așa ceva nu i se întâmplase niciodată! – era doar ora nouă seara. Închise totuși ochii pe fundalul disonant al orăcăitului broaștelor și-al țipătului bufniței în imediata apropiere a casei.

– Cassie...

Se ridică, speriată. Pesemne că adormise totuși, din moment ce nu auzise că se intrase în casă. Focul aproape că se stinsese, așa că nu distinse decât silueta unui bărbat care îngenunchea lângă ea.

– Slade?

– Nu, sunt eu, Mason. Pot să-ți vorbesc câteva clipe?

– Sigur.

Urmă totuși o scurtă tăcere, ca și când Mason ar fi căutat cuvintele cele mai potrivite.

– Vreau doar să știi c-o iubesc foarte mult pe sora ta. Este tot ce am mai de preț în viață.

– Nu e nevoie să-mi spui. Văd cât de fericită este.

– Încă mă mai întreb de ce m-a ales pe mine. Nu-i pot oferi luxul cu care e obișnuită și, prin natura muncii mele, sunt nevoit să petrec mult timp singur. Dumnezeu mi-e martor că am încercat la început s-o fac să se răzgândească, dar era extrem de hotărâtă. De asemenea, mulțumesc lui Dumnezeu că nu m-a ascultat. În orice caz, trebuie să recunosc că n-am fost deloc încântat când te-am văzut aici. Sarah vorbea despre tine. Știu cât de mult te admiră și mă temeam că nu voi fi la înălțimea standardelor tale.

– Mason, eu...

– Nu, lasă-mă să termin. Vreau să-mi cer scuze pentru că te-am nedreptățit. Îmi dau seama cât de mult ții la Sarah și-ți înțeleg îngrijorarea. Dacă Sarah ar fi fost sora mea, și eu aș fi procedat la fel.

În sfârșit, un bărbat care judeca normal... Fără să vrea, Cassie deveni atentă la zgomotul apei care curgea în baie: Slade făcea duș.

– Și eu trebuie să recunosc, cu toată sinceritatea, că nu mi-am putut închipui că ești partida potrivită

pentru Sarah. Acum, după ce te-am cunoscut, îmi dau seama cât de mult m-am înșelat. Mai mult, văzând cât e de schimbată, sunt convinsă că ești exact omul de care are nevoie. Formați un cuplu minunat. Sarah e o fată nervoasă, încheie ea, sărutându-l pe obraz.

– Mulțumesc. Dac-ar gândi și tatăl vostru la fel...

– Nu-ți face griji în privința lui; e timpul să învețe că nu se poate să fie întotdeauna numai cum vrea el.

– Sarah are dreptate; ești o persoană deosebită. La rândul lui, o sărută și el. Îmi face mare plăcere să-mi fii cumnată; ca să nu mai spun, mătușa copilului nostru.

Mason se ridică și plecă, lăsând-o învăluită în magia acelor cuvinte: „copilul nostru“. Într-adevăr, Sarah și Mason erau norocoși. Deschiderea ușii de la baie o readuse la realitate. Se întinse repede din nou, mai mult ascunzându-se sub pătură, decât învelindu-se cu ea. Se simțea mult prea vulnerabilă pentru o confruntare cu Slade.

Îl simți apropiindu-se de ea, ezitând, apoi intrând în sacul de dormit întins pe podea.

Avea să fie o noapte lungă.

După două ore în care se chinui zadarnic să adoarmă, Cassie își dădu seama de cauza insomniei ei: prezența lui Slade care se simțea atât de puernic.

Chiar și de la câțiva metri distanță, îi auzea respirația regulată și liniștită. Ea nu reușise nici măcar să-nchidă ochii, iar el dormea ca un prunc, fără nici o grijă. Stătea întinsă, cu ochii larg deschiși, încercând să și-l scoată din minte. Începea să se îndrăgostească de el. Nu. Imposibil. Nega, îngrozită de o astfel de posibilitate. Nici nu va îngădui ca așa ceva să se întâmple vreodată. Se ridică încet și, înfășurându-se în pătură, se strecură afară. Simțea nevoia să-și limpezească puțin gândurile în răcoarea nopții. Pădurea era ca un hău negru, dar nu-i era deloc teamă; dimpotrivă, simțea numai iubire – pentru parfumul puternic al pinilor, pentru pajistile întinse, pentru ferigile luxuriante, pentru... Slade.

Era total nepotrivit pentru ea: încăpățânat, dominator, inflexibil, nici măcar n-avea serviciu. Și totuși, știa că femeia iubită de Slade era o femeie norocoasă, care va avea parte de o experiență unică. O străbătu un fior de plăcere.

– Ți-e frig?

Aproape că se-mpiedică, întorcându-se spre el.

– Slade, m-ai speriat îngrozitor!

– Îmi pare rău, dar se pare că m-am obișnuit să te țin sub observație.

– Scuză-mă; n-am vrut să te trezesc. Intenționez să fac o plimbare până la lac, fără să mă rățesc de data aceasta.

– Nu știi ce să spun, Cass; e periculos. Circulă tot felul de animale feroce pe aici.

– Până acum, singurul de care am dat ești tu.

– Sunt într-adevăr cel mai rău?

– Slade, aș vrea să-ți explic...

– Nu; cred că e timpul să-ți spun câte ceva despre...

– Nu trebuie să-mi spui nimic. Nu am procedat cinstit. Când am venit la tine, începu ea precipitat, de teamă să nu-și piardă curajul, m-am gândit că trebuie să fii un ticălos înfumurat și aș fi făcut orice pentru a ajunge la Sarah. Eram convinsă că o voi lua înapoi acasă; de fapt, nu intenționeam doar să-i vorbesc. Și asta, nu pentru tatăl meu, ci pentru că așa credeam eu de cuviință. N-aveam încredere în Sarah – de fapt, mi-am cerut scuze pentru asta.

– Cassie, eu am fost nedrept; mi-am dat seama și...

– Nu ești supărat pe mine?

Era furios pe el însuși. Tot timpul se gândise cum să-i ceară scuze. Acum ieșise să-i spună cât de mult regreta cuvintele pe care le rostise și să-i explice unele lucruri despre el însuși. Acum însă, văzând-o acolo, o privea ca pe o apariție ireală – o viziune care-i umplea sufletul de o ciudată durere.

Cassie era însă cât se poate de reală, trezindu-i amintiri și umplându-l de o dorință desperată. Înainte

de a-și da bine seama ce face o cuprinse strâns în brațe și, uitând cu desăvârșire ce intenționa să-i spună, i se părea acum mai important s-o facă să înțeleagă tot ce simțea. Apropiindu-și buzele de ale ei, mai mult într-o șoaptă decât într-o atingere, concentrat asupra fiecărei senzații ce-i deschidea drumul spre un tărâm magic, Slade îi savura gustul, parfumul, prospețimea. Pasiunea le dezlănțuia simțurile și acolo, pe pământul reavăn presărat cu ace de pin, dragostea lor, la fel de firească și nestăpânită ca și natura din jurul lor, căpăta dimensiuni cosmice.

– Te iubesc... te iubesc... șoptea Cassie, împreună cu vântul.

– Treziți-vă, somnoroșilor! încercă Sarah să-i trezească.

Agitația din bucătărie o făcu pe Cassie să clipească. Zâmbi fericită, privindu-l pe Slade dormind încă alături de ea, dar pe podea, în sacul de dormit. Da, se-ndrăgostise de acest bărbat pe care abia îl cunoștea. N-avea nici cea mai vagă idee unde avea să

ducă toată această poveste, dar nici n-o interesa, din moment ce era împreună cu el.

N-avea să-i fie ușor să-l convingă; era clar că rana provocată de fosta lui soție nu era vindecată, ceea ce-l făcea reticent de a se mai implica în vreo relație, dar va fi răbdătoare și va aștepta atât cât va fi necesar ca el să înțeleagă acel fapt simplu de care ea își dăduse deja seama: erau sortiți unul altuia.

Se trezise și Slade, și o privea cu ochii cenușii încă strălucitori de pasiune.

– Arăți ca naiba, spuse Cassie zâmbind.

– Nici nu-i de mirare. Am ieșit la plimbare azi-noapte și o pisică a sărit asupra mea, zgâriindu-mă cu ghearele.

– Adevărat? Poate că nu te-ai apărat îndeajuns.

– Era o adevărată pisică sălbatică; abia am scăpat cu viață.

– Altă dată, să te gândești de două ori înainte de a mai face o plimbare noaptea.

– Am impresia că mă voi gândi de mult mai multe ori la plimbarea din noaptea trecută... Rămâi aici câteva zile, spuse el ieșind din sacul de dormit și îngenunchind lângă ea.

– Ar fi minunat, dar trebuie să mă întorc înainte ca tata să trimită un batalion în căutarea mea.

– Știu un loc în care nici cel mai vajnic batalion nu ne-ar găsi.

– Dacă nu-mi reiau repede lucrul, s-ar putea să rămân fără serviciu.

– Ești extrem de dornică să pleci de aici, spuse Slade crispându-se brusc și ridicându-se.

Se ura pentru ceea ce spusese, dar nu se putuse abține. Doar se așteptase la așa ceva, dar nu-i plăcuse deloc că ea se arătase atât de dornică să plece.

– Nu sunt dornică de a pleca Slade, dar până facem acest drum înapoi, plus călătoria cu avionul, se va încheia o săptămână de când lipsesc. Aici, poate că asta nu înseamnă foarte mult, dar pentru ritmul trepidant al unui oraș, poate însemna pieirea unei întregi civilizații.

„Și a unei iubiri“, se gândi el amarnic, pregătindu-se să plece.

– Slade, nu vreau să..., începu ea, sărind din pat și încercând să-l oprească, prinzându-l de braț.

– Bună dimineța.

Amândoi se-ntoarseră tresărind. Sarah stătea lângă canapea, ținând în mână un coș cu ouă.

– Sarah, tocmai îi spuneam lui Slade că trebuie să plec azi.

– Atât de repede? Abia ai venit.

– A durat două zile să ajungem de la Slade aici. Dacă vreau să fiu la serviciu marți, trebuie să plec chiar în dimineata aceasta. Apoi se întoarce spre Slade, ca pentru a-i cere confirmarea.

– Ăăă... Cassie... trebuie să-ți explic ceva. Știi, e chiar nostim dacă stai să te gândești.

Sentimentul de vinovăție întipărit pe fața lui o asigură pe Cassie că nu putea fi vorba despre nimic amuzant.

– Spune; mi-ar prinde foarte bine un cât de mic motiv de amuzament.

Chiar în clipa aceea, Mason intră precipitat în încăpere.

– Slade, tocmai am primit un mesaj radio; a sosit piesa pentru camioneta mea. Vino și tu cu mine cu mașina în oraș. Apoi, pur și simplu îngheță sub privirile celor trei perechi de ochi ațintiți asupra lui. Ăăă...

– Mesaj prin radio? rosti Cassie încet, accentuând fiecare cuvânt în timp ce se-ntoarce cu fața spre Slade. Cu mașina în oraș?

– Încercam să-ți spun că...

– Să-nțeleg că putem comunica prin radio?

– Ei bine, da, am un...

– Și că puteam să venim cu mașina aici?

– Am fi putut, dar...

– M-ai lăsat să cred că nu se poate ajunge aici decât prin pădure.

– Am spus că e calea cea mai directă; nu cea mai rapidă.

Slade ar fi preferat să dispară sub pământ chiar în clipa aceea. Căută disperat sprijin spre Sarah și Mason, dar aceștia ieșiseră deja.

– Am vrut să-ți explic așeară.

– Explică-mi acum.

Din păcate, nu era prea sigur că mai era în stare. Nici el nu se mai înțelegea pe sine.

– În dimineța aceea, în pădure, începu el trecându-și nervos mâna prin păr, când m-ai acuzat că încerc să fug de tine ca s-o previn pe Sarah, m-am gândit să-ți dau o lecție și să te las să mergi pe jos câteva ore.

– Câteva ore! Bine, dar au fost aproape două zile. Și cine te crezi ca să-mi dai mie lecții?

– Așa a-nceput, Cass, dar după câteva ore mi-am dat seama că vreau să fiu cu tine; vroiam să-ți arăt munții și să te fac să-i vezi așa cum îi văd eu.

– Așadar, am fost pe punctul de a fi atacată de un urs pe care pretinzi că nu l-ai văzut, m-am speriat

îngrozitor de un liliac, am dormit pe o podea tare și era să fiu luată cu totul de o furtună pentru că ți-ai dat seama că vrei să fii cu mine?

– Îmi pare rău că a fost chiar atât de groaznic pentru tine.

– Singurul lucru groaznic a faptul că m-ai mințit.

– N-am vrut...

– Dar ce-ai vrut, Slade? Te plictisești chiar atât de mult privind toată ziua cum cresc copacii încât ți s-a părut foarte distractiv să mă târăști prin pădure? Ezită puțin, apoi rosti gândul care tocmai îi încolțise în minte. Gândacii aceia pe care îi duci după tine... și asta a fost tot o minciună, nu-i așa? Asta chiar este ocupația ta.

Slade încuviință din cap, oftând.

– Sunt profesor la Universitatea Boulder – am o bursă guvernamentală pentru a face un studiu asupra managementului habitatului.

– Și noaptea trecută a făcut parte din această înscenare? Ce fel de lecție vroiai să-mi dai când am făcut dragoste?

– La naiba, Cassie! izbucni el furios, prinzând-o de umeri. Știi bine că nu-i adevărat.

– Adevărat! Se smulse din strânsoarea lui ca și cum aceea atingere ar fi ars-o. Nu mai știu ce e adevărat. Iar

tu ești aici singur de atâta timp, încât nu cunoști înțelesul cuvântului. Nu te teme, Slade, suport lovitura. Noi, fetele de la oraș, suntem mai tari decât părem. Știu că nu au fost nici un fel de promisiuni între noi. A fost o simplă conjunctură, asta e tot.

– Crezi asta?

Nu, nu vroia să creadă, dar se simțea îngrozitor de rănită – fusese o simplă ocazie de care acest bărbat singur profitase.

– Uite, mă gândesc c-ai putea face un studiu și asupra femeilor de la oraș care nu vor să creadă că un bărbat le-ar putea minți. Am auzit că suntem pe lista speciilor pe cale de dispariție.

Cu pumnii atât de strânși, încât încheieturile degetelor erau albe, Slade deschise gura vrând să răspundă, apoi se răzgândi și, fără un cuvânt, ieși din cameră.

Lacrimi fierbinți se rostogoleau pe obrajii lui Cassie.

Capitolul 8

– Acești doi candidați sunt cei mai promițători, Cassie. Unul are mai multă experiență, dar trebuie să spun că sunt pur și simplu impresionată de entuziasmul celuilalt.

Entuziasm.

Cassie se rezemă de spătarul scaunului, ascultând ca prin vis raportul asistentei ei. Entuziasm... Privi muntele de hârtii ce se adunase pe biroul ei și oftă. Și ea avea nevoie de o doză masivă de entuziasm.

– Jackie, spuse ea cu un aer absent, ai aflat câte ceva despre asigurarea medicală a lui Frank Thompson?

– Frank Thompson?

– Cel de la lucrări de întreținere. Va suferi o intervenție chirurgicală săptămâna viitoare și vreau să

mă asigur că are plătită nu numai operația, ci și cele două luni de recuperare care vor urma.

– Bine, voi verifica. Acum, revenind la primul candidat...

– E gata scrisoarea de recomandare pentru Sue Yabroff? Este unul din cei mai buni directori pe care i-am avut și vreau să aibă referințe excelente când se va muta în California.

– Ai semnat-o chiar în această dimineață, Cass.

– Ah, da....

În timp ce Jackie continua să puncteze programul încărcat al următoarei săptămâni, Cassie urmărea un păianjen ocupat să-și țese pânza printre frunzele filodendronului din ghiveci, nedumerită cum de mica vietate putea supraviețui în acel mediu atât de străin lui.

– E vorba de un bărbat, nu-i așa?

Cassie se îmbujoră, dându-și seama că Jackie își lăsase agenda deoparte și urmărea, împreună cu ea, strădania păianjenului.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ascultă, scumpa mea, în materie de bărbați, eu sunt experta – doar nu degeaba am avut trei soți. De când te-ai întors din Colorado, ai permanent atenția distrasă.

Cassie își dădea seama că Jackie folosisese un cuvânt blând. Fără ajutorul ei, probabil că angajații de la Phillips, Weston și Roe ar fi avut nevoie de un alt director de Resurse Umane, într-atât de ineficientă devenise.

– Scuză-mă, Jackie. Știu că ai avut de muncit dublu. Cred că... mă frământă gândul că încă n-am reușit să-l conving pe tata să meargă la nunta lui Sarah.

– Cassie, știu că ești necăjită din cauza tatălui tău, dar am impresia că mai e ceva... Nu vreau să fiu indiscretă, dar recunosc imediat când văd o căprioară bolnavă de dragoste.

– Te asigur că nu e vorba de nici un bărbat, se grăbi ea să nege, oarecum iritată de figura de stil.

– Dacă spui tu... În orice caz, dac-ar fi fost vorba despre un bărbat, ți-aș fi putut spune de ce să te ferești, remarcă aceasta ușor jignită, apoi transformă discuția profesională în una cu caracter personal, plângându-se că nu are partener pentru a merge la petrecerea organizată de unul din cei mai bogați clienți ai lor.

„Oare, sunt chiar atât de transparentă?” se gândea Cassie. De două săptămâni, se străduia zadarnic să și-l scoată pe Slade din minte. În opt zile, la nunta surorii ei, va trebui să-l întâlnească din nou și din nou să-l părăsească, numai că, de data aceasta, nu va mai rezista șocului.

– Cassie!

– Hmm? Își dădu seama că nu auzise nimic din ceea ce-i spusese asistenta ei. Scuză-mă, Jackie, dar am atâtea pe cap acum... Mai bine mergi acum la masă și reluăm discuția când te-ntorci. Aș vrea să termin între timp rapoartele de evaluare.

– Ești sigură...

– Absolut. Acum, du-te. Stai puțin, Jackie! În legătură cu candidații la post... angajează-l pe cel entuziast.

Jackie ieși, zâmbind, iar ea luă din teancul de pe birou un dosar pe care-l deschise oftând. Din fericire, avea o preocupare ca să nu se mai gândească la el. Închise ochii, întrebându-se dacă se mai gândise măcar în treacăt la ea în aceste două săptămâni; îi fusese chiar atât de ușor s-o umilească și să se folosească de ea?

Brusc, Jackie năvăli din nou în birou, pradă unei agitații de nedescris.

– E al meu pentru că eu l-am văzut prima!

Cassie o privea înmărmurită, neputându-și explica acea schimbare de atitudine.

– Despre ce naiba vorbești?

– A luat-o în direcția asta și, dacă mă vede pe mine mai întâi, s-ar putea să am o oarecare șansă și chiar să avem câțiva copii împreună.

Se auzi o bătaie în ușa biroului.

– Repede! Hai, te rog, ascunde-te sub birou.

– Pentru Dumnezeu, Cassie, ce...

Ușa se deschise.

Era Slade însuși.

Din fericire, Cassie stătea jos, pentru că altfel, ar fi fost prea puțin probabil să nu se prăbușească la pământ, așa cum se-ntâmplase la prima lor întâlnire, când el îndreptase arma spre ea. Ochii lui cenușii o fixau cu o expresie ciudată. Cu blugii lui decolorați dar curați, cămașa de un albastru intens și cizmele lustruite făcea notă discordantă într-un mod absolut încântător cu atmosfera scrobită și sufocantă din acel birou în care aducea atât de multă prospețime. Temându-se să nu sară de la locul ei și să alerge spre el, Cassie prinse strâns brațele cromate ale fotoliului pe care stătea și înclină din cap în semn de salut.

– Slade.

Răspunse și el cu același gest și privirea i se adumbri în mod ciudat, ca de un regret, accentuându-i și mai mult încordarea.

– Vă cunoașteți? întrebă Jackie șocată, pentru că Slade nu părea deloc genul de bărbat a cărui prezență în biroul lui Cassie să nu provoace nici un fel de mirare.

– Slade, ți-o prezint pe Jackie Miller, el e Slade Mason.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse el cu voce caldă și cu un zâmbet cu efect absolut devastator.

– Dumnezeuule! Ăăă... Plăcerea e de partea mea. Ei bine, acum pot merge la masă.

– Ce e cu tine aici? întrebă Cassie când rămaseră singuri.

– Mi-ai spus că, dacă se-ntâmplă să mă aflu în Boston să trec și pe la tine. Așadar, iată-mă.

Tocmai în asta consta problema. Cassie petrecuse două săptămâni încercând să se convingă, în fel și chip, că nu mai vroia să-l vadă niciodată, și acum iată-l, așezat nonșalant pe marginea biroului ei din stejar masiv, aruncând în aer toate argumentele strânse cu mîgălă împotriva lui. Tânjea după îmbrățișările lui, dar trebuia să plătească tribut orgoliului.

Chiar atunci sună telefonul și Cassie trebui să răspundă.

Slade se ridică, speriat ca nu cumva să cedeze tentației de a o lua pe sus de pe scaunul ei și a nu-i mai da niciodată drumul din brațe. Arăta exact așa cum și-o închipuisese că trebuie să fie la birou: fardată discret, în stil clasic, cu părul de culoarea mahonului strâns la spate, îmbrăcată cu un taior elegant bleumarin, bluză albă din mătase și purtând pantofi negri cu toc. Dumnezeuule, cât de mult îi plăceau femeile care purtau pantofi cu toc înalt! Îi privi în

treacă picioarele lungi. Și ar fi dat oricât să afle dacă purta același tip de lenjerie intimă din dantelă și mătase ca atunci, în cabană. Și ce gust ar avea buzele ei aici? Simțea că se sufocă. În ultimele două săptămâni muncise ca un nebun, încercând zadarnic s-o uite. Până și în avion, în timpul călătoriei, își repetase că trebuie să se limiteze la a merge să discute cu tatăl ei; știa că, dacă avea s-o vadă, va vrea mai mult. Și ce făcuse în clipa în care coborâse din avion? Venise direct la ea la birou!

Cassie închise telefonul și oftă.

– Slade, ce-i cu tine aici?

– Am venit să discut cu tatăl tău, răspunse el așezându-se din nou pe marginea biroului ei. Liniile fine, abia perceptibile din jurul ochilor ei îl făceau să se întrebe dacă și pe ea o chinuseră gândurile, nelăsând-o să doarmă, așa cum pățise el în ultimele două săptămâni.

– Cum?

Dezamăgirea luă repede locul mirării în tonul ei.

– Acum trei zile, Sarah l-a sunat pe tatăl vostru, implorându-l să se răzgândească și să vină la cununie. Acesta a refuzat-o categoric, spunându-i să înceteze cu această prostie și să vină acasă.

Cassie oftă, sprijinindu-și capul de spătarul scaunului. Știa de acel telefon. Discutase cu tatăl ei,

dar hotărârea acestuia părea de neștrămutat. În aceste două săptămâni, aplicase toate metodele: insistase, îl linguşise pentru a-i smulge promisiunea dorită, îl implorase – totul fără nici un rezultat.

– Încă mai încerc, Slade. Am promis să-l aduc acolo și-o voi face – chiar dacă va trebui să-l sedez și să-l duc legat. Bine, dar de ce ai venit tu și nu Mason? se îngrijoră ea brusc, prinzându-l de braț. A pățit ceva Sarah?

Slade îi atinse mâna caldă și catifelată.

– Sarah e bine. Medicul i-a explicat lui Mason că hipersensibilitatea este un fenomen foarte comun pentru primele luni de sarcină la multe femei și că Sarah tocmai traversează o criză de depresie. Mason s-a oferit chiar să amâne nunta, pentru ca tatăl vostru să aibă mai mult timp pentru a se obișnui cu ideea. Intenția lui a fost de a ajuta, dar Sarah se temea ca nu cumva să se fi răzgândit și să nu mai vrea să se însoare cu ea, așa că a petrecut următoarele douăzeci și patru de ore plângând. Atunci, Mason m-a sunat să mă roage să stau cu ea în timp ce el vine să discute cu tatăl vostru. Având în vedere starea ei și faptul că Mason încă mai are de lucru pentru expoziție, mi s-a părut mult mai normal să vin eu aici să discut cu domnul Phillips.

– Da, din nou cavalerul care vine în ajutorul unei doamne...

– Acesta nu este singurul motiv pentru care am venit.

Așa cum rostise liniștit aceste cuvinte, Slade îi aprinse speranța în suflet, deși nici ea nu știa ce avea de sperat.

– Trebuie...

Telefonul sună din nou.

Exasperat, Slade își retrase mâna și așteptă ca ea să răspundă. Cassie o rugă pe secretară să nu-i mai facă nici o legătură telefonică, apoi se-ntoarse din nou spre el.

– Slade, eu...

Cuvintele i se opriră pe buze când îl văzu scoțând dintr-o pungă un ursuleț pufos de jucărie cu fundă roșie de satin.

– Așa cum încercam să spun, trebuie să-mi cer scuze. Îmi pare rău că te-am târât prin pădure și că nu ți-am spus adevărul despre mine, zise el întinzând ursulețul spre ea.

Zâmbetul lui îi topi inima de plăcere. Logica îi spunea să plece imediat dacă nu vrea să se expună încă unei doze de chin și durere, dar sufletul îi spunea să-l sărute.

Îi cuprinse umerii cu brațele și-și ridică buzele spre gura lui când ușa biroului se deschise brusc.

– Tată! strigă ea, depărtându-se imediat de Slade.

Martin Phillips rămase în prag, pe fața lui citindu-se deopotrivă mânie și surprindere.

– Ce-nseamnă asta, Cassie?

Într-o secundă, Slade îl examinează pe Martin Phillips până în cele mai mici detalii. Concluzia: un bărbat cu părul argintiu și o statură robustă, care impunea respect prin simpla prezență. Privirea pătrunzătoare și întrebătoare a acestuia era îndreptată autoritar spre el.

– Tată...

Slade privea cum Cassie se zbătea să găsească o explicație. Nu mai părea deloc aceeași femeie capabilă să înfrunte orice necunoscut arogant și sălbăticia pădurii pentru a o salva pe Sarah. Situația dificilă în care se afla îl mâhni, făcându-l să se întrebe oare ce fel de tată dominant și tiran putea fi acest Martin Phillips de-o înspăimânta în asemenea măsură pe biata Cassie. Furia pe care o simțea îi declanșă nu numai dorința, dar și nevoia imperioasă de a o apăra, așadar din câțiva pași ajunse față în față cu individul.

– Domnule Phillips, numele meu e Slade Mason. Vă vorbesc în numele vărului meu, Howland Mason și al lui Sarah. Doresc să discut cu dumneavoastră în legătură cu decizia pe care ați anunțat-o de a nu asista la cununie.

Modul direct de abordare a lui Slade îl luă prin surprindere pe Martin și, pentru o clipă, avu o ușoară ezitare.

– Nu cred că te privește această problemă, tinere.

– Ba da. Mason îmi este ca un frate și țin foarte mult la Sarah.

Martin își îndreptă din nou atenția spre Cassie.

– De ce erai în brațele acestui bărbat când am intrat?

În nici un caz Slade n-avea de gând să stea deoparte și să asiste cum Cassie începe să explice, din moment ce nu era deloc treaba tatălui ei.

– Domnule Phillips, aceasta ne privește pe mine și pe Cassie. Motivul pentru care mă aflu aici este rugămintea transmisă de Sarah ca dumneavoastră să asistați la cununia ei săptămâna viitoare.

– De ce dumneata? întrebă Martin privindu-l cinic. De ce ai venit tu și nu individul de care fiica mea își închipuie că e îndrăgostită?

Era o întrebare cât se poate de logică, recunoscui Slade. Martin Phillips nu putea avea nici un respect pentru un bărbat care nu ar fi fost în stare să-și asume răspunderea. Trebuia însă să-și țină promisiunea față de Sarah, și anume să nu spună nici un cuvânt despre copil.

– Mason – adică Howland – n-a vrut s-o lase singură pe Sarah tocmai acum.

Masca puterii imbatabile căzu brusc de pe chipul lui Martin, luându-i locul figura plină de îngrijorare a unui tată iubitor.

– Ce s-a întâmplat cu Sarah? E bolnavă? Așa să-mi ajute Dumnezeu dacă...

– Tată! interveni Cassie interpunându-se între cei doi bărbați. Sarah nu a pățit nimic. Slade a vrut doar să spună că e... se vedea că-și caută cuvântul – deprimată.

Imediat își dădu seama că acesta nu era un cuvânt pe care tatăl ei să-l înțeleagă, sau să-l îngăduie; mai degrabă îl considera ridicol.

– Ei bine, nu deprimată; mai bine spus, manifestă o stare de hipersensibilitate.

Un alt cuvânt pe care tatăl ei nu-l înțelegea.

– Hipersensibilitate... Adică trebuie să merg până în Colorado și să asist la căsătoria fiicei mele care e complet nebună din cauza acestei hipersensibilități?

– Nu, nu asta am vrut...

– Cred că, de fapt, Cassie încearcă să vă spună că orice mireasă este într-o stare de emotivitate exagerată înainte de nuntă. Categorical, teama că tatăl ei nu va fi acolo, lângă ea, o supune unui stres foarte mare.

Martin Phillips se-ntoarse spre Slade, devenind foarte atent la cuvintele lui. Asta, da: stres și emotivitate. Asocierea acestor două elemente i se părea absolut firească pentru comportamentul feminin.

– Cum ai spus că te cheamă?

– Slade. Slade Mason.

Cu răsuflarea tăiată, Cassie îi privea pe cei doi bărbați: doi lei puternici, neobișnuiți nici să cedeze, nici să renunțe.

Slade întinse mâna și, după o scurtă ezitare, Martin i-o strânse cu putere, privindu-l în ochi.

– Să auzim ce ai de spus, domnule Mason. Recunosc că sunt curios să aflu despre acest bărbat de care fiica mea este atât de îndrăgostită. Cassie, mergem la mine în birou. Roagă să ni se aducă o cafea; secretara mea a plecat deja la masă.

Revenindu-și cu greu din uimire, Cassie îi privi îndepărtându-se spre ușă, tatăl ei cu brațul în jurul umerilor lui Slade, fără ca măcar unul din ei să se mai uite spre ea.

Încă nu-i venea să creadă că tatăl ei acceptase să-l asculte pe Slade.

Dacă individul acesta și-ar pune în gând să vândă mașini, ar face pur și simplu avere, se gândi ea. Avea toate calitățile necesare: frumos, carismatic, inteligent...

Ursulețul o privea de pe birou, cerând insistent o îmbrățișare; oftând, îl ridică și-l lipi de obraz.

După o jumătate de oră, când Slade reveni în sfârșit în biroul ei, Cassie măsurase deja încăperea de sute de ori, cu pași egali, apăsăți.

– Ei bine? întrebă ea, cu respirația întretăiată.

– Îl vrei?

Așezându-se pe colțul biroului ei, Slade luă mărul pe care aceasta și-l pregătise pentru a-i ține loc de masa de prânz.

– Ah, Slade, răspunde-mi!

– Va veni.

Cassie respiră ușurată, abia abținându-se să nu se arunce în brațele lui și să-l sărute.

– Și... cum ai reușit această performanță?

Se simțea oarecum rănită în amorul propriu. Slade obținuse victoria acolo unde ea eșuase.

– Nu am făcut decât să-l rog.

Să-l roage? Ea îl ruga de două săptămâni, fără nici un rezultat. Își încrucișă brațele, privindu-l sceptic.

– Te aștepti să te cred?

Slade ridică din umeri și mușcă din măr; abia după o pauză continuă, gânditor:

– I-am mai explicat și că Sarah și Mason se vor căsători și fără binecuvântarea lui și că ar fi mult mai ușor să-i pară rău că s-a dus, decât să regreta că nu s-a dus.

– Exact același argument l-am folosit și eu, mormăi ea frustrată.

De fapt, știa de ce tatăl ei nu o ascultase – ea era femeie.

– Cassie, important este că vine, nu-i așa?

Îi ridicase ușor bărbia cu degetul, făcând-o să-l privească. Atingerea aceea și parfumul lui atât de profund masculin îi îngreunau mult sarcina de a distinge ce era important și ce nu. De asemenea, mândria și prudența deveniseră brusc noțiuni lipsite de orice relevanță.

– Ai dreptate.

Slade o privi lung, apoi o trase spre el, acoperindu-i buzele cu un sărut lacom și insistent. Cassie intenționa să-l împingă de lângă ea, dar brațele ei, neluând în seamă nici o rațiune, îl cuprinseseră într-o îmbrățișare pătimașă. Era în acea regăsire o nevoie dureroasă a unuia față de celălalt.

Brusc, Slade se depărtă, lăsând-o pustiită.

– Cassie, am avion la șase și jumătate.

– Nu rămâi?

– Nu pot.

Nu putea sau nu vroia? Cum putea s-o sărute astfel, apoi să-i spună indiferent că pleacă în câteva ore? Își simțea trupul dezintegrându-se în mii de bucăți. Așadar, venise într-adevăr numai ca să discute cu tatăl

ei; da, e adevărat, și ca să-și liniștească oarecum conștiința încărcată pentru că o mințise atunci. Ce prostie din partea ei să-și închipuie c-ar fi venit s-o vadă sau să fie împreună cu ea. Doar spusese clar că-i plăcea viața pe care o ducea: singur, fără complicații. Cum de-și putuse închipui că se răzgândise?

Și totuși, știa că o iubea; simțise asta în modul în care o atingea, în privirea lui. Pesemne însă că se temea să nu se îndrăgostească din nou, de aceea era atât de hotărât să nu o lase să pătrundă în viața lui.

La fel de hotărâtă era însă și ea de a găsi calea de a pătrunde acolo.

– Atunci, spuse ea privindu-l în față, îți propun să profităm la maximum de cele câteva ore pe care le avem la dispoziție.

Capitolul 9

– Vrei să spui că ăsta arată a pat? șopti Slade la urechea ei.

– Poate puțin cam simplu, dar, în orice caz, mai bun decât un sac de dormit.

Amândoi îl priveau, în timp ce ghidul continua să explice despre viața din Boston din secolul al optsprezecelea, cu referire la casa memorială în dormitorul căreia se aflau, împreună cu alți turiști. Slade nu auzea nici un cuvânt, fiind mult prea concentrat asupra picioarelor lui Cassie. Aceasta se schimbase la birou cu un șort roz și-un tricou alb cu lalele albastre și-o porniră amândoi prin orașul plin de clădiri istorice etalând o bogăție de stiluri arhitecturale.

De când o sărutase, evitase până și cea mai mică atingere, de teamă să nu-și piardă controlul. Dar, când

ea se sprijini de pieptul lui, pentru ca un turist să-i fotografieze, simți că pur și simplu, explodează.

– Hai să ieșim de aici și să mâncăm ceva, propuse el, trăgând-o afară din grup, convins fiind că afară avea să-i fie mai ușor să suporte chinul de a nu o lua în brațe.

Și ea păru mulțumită de propunerea lui și după câteva minute intrară amândoi în Faneuil Hall, un depozit mare, de formă dreptunghiulară, cu standuri aliniate de-a lungul laturilor lungi – un vacarm de voci și o nebunie de arome: de la pizza și cârnați, la pâini tocmai scoase din cuptor, pateuri și ciocolată fierbinte. După ce Slade comandă două sandvișuri submarin și apă minerală, reușiră să găsească două locuri libere.

Deși trebuia să fie mulțumit că aglomerația aceea excludea orice posibilitate de atmosferă intimă, ceea ce era cel mai înțelept lucru pentru cele patru ore cât mai aveau de stat împreună, Slade se simțea încordat ca un arc. Deoarece nu se putea face nici un fel de conversație din cauza gălăgiei, Slade începu să-i privească pe cei din jur: doi băieți care se băteau pentru un aparat automat de Ketchup, un cuplu mai în vârstă studiind o hartă, un om de afaceri care citea un ziar.

Deodată, Slade se crispă; individul acela nu citea ziarul, ci se uita la Cassie. Nu-i plăcea deloc ca un alt bărbat s-o privească, mai ales așa cum o făcea acela, de parcă ar fi vrut să facă dragoste cu ea, mai ales că individul era exact prototipul celor cu care își imagina că ea l-ar întâlni: avocat sau broker, în orice caz, parcă deprins din cataloagele de modă. Desigur, când necunoscutul își dădu seama că e surprins, își mută imediat privirea.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse el enervat.

Cum ar fi putut să-i explice faptul că devenise deodată, în mod irațional, gelos, că nu suporta ideea ca un alt bărbat s-o atingă și s-o sărute? Nu avea nici un drept.

Cassie privi cu atenție fața lui și ochii întunecați, privind fix undeva în încăpere; se uită și ea în aceea direcție, dar nu văzu decât un bărbat care citea ziarul. Dorise atât de mult ca acele câteva ore petrecute împreună să fie perfecte, dar toate planurile i se năruiseră. Slade fusese tot timpul taciturn și nici măcar n-o atinsese, deși avusese numeroase ocazii. Suferea cumplit gândindu-se că, în câteva ore, bărbatul pe care-l iubea avea să iasă pentru totdeauna din viața ei.

– Nimic? Toată după-amiaza ai fost supărat, așa că, nu-mi spune că totul e în regulă. Poate că, în definitiv, a fost o idee proastă. Ai fost tot timpul ca un leu în cușcă. Dacă nu vrei să fii alături de mine, spune. Doar sunt o mulțime de taxiuri cu care poți merge la aeroport și pe mine mă așteaptă o mulțime de lucrări la birou.

Slade o privea, mult prea mirat pentru a răspunde. Ce naiba spunea? Că nu vroia să fie cu ea? Dimpotrivă, nu suporta gândul de a nu fi cu ea.

– Cred că vorbești așa din cauza căldurii, Cassie. De fapt, tu te uiți la ceas din cinci în cinci minute, ca și când abia ai aștepta să scapi de mine. În ceea ce privește faptul că ai o mulțime de lucru, nu eu am propus să-ți iei această după-amiază liberă și să punem în practică, în mod condensat, instrucțiunile din ghidul turistic.

De data aceasta, cuvintele lui o răniră mult prea adânc.

– Am vrut să-ți arăt Bostonul, spuse ea atât de încet, încât era posibil ca el nici să nu audă în gălăgia aceea; am vrut să-ți arăt câte ceva din toată frumusețea pe care o avem aici, tot așa cum tu mi-ai arătat frumusețea munților. Am vrut să simți și tu, măcar puțin, magia acestui oraș. Și, dacă m-am uitat la ceas,

am făcut-o pentru că n-aș fi vrut să pierdem nici cinci minute din timpul pe care îl avem pentru a fi împreună.

În nici un caz Slade nu intenționase s-o rănească. Fusese atât de preocupat de sentimentele lui, încât nici nu-și dăduse seama că se comportase prosteste. O prinse repede de braț când o văzu că vrea să plece; Cassie nu se întoarse spre el, dar nici nu încercă să se smulgă din strânsoarea lui.

– Cassie, iartă-mă. Boston e un oraș frumos, nu asta e problema.

– Atunci, care e?

Într-adevăr, bună întrebare. Deodată, își simți gâtul uscat și luă cutia cu apă minerală, deși și-ar fi dorit să bea ceva tare.

– Mi-e foarte greu să...

Un corp mic se lovi în fugă de el, vârsându-i conținutul cutiei pe cămașă. O nouă ciocnire cu un corp la fel de mic care părea să-și fi greșit ținta, îi umplu pantalonii de Ketchup.

Slade rămase înmărmurit, abia îndrăznind să-și coboare privirea spre locul catastrofei: cămașa îi era udă și lipită de corp și sosul de roșii, diluat cu apă minerală, picura din zona șlițului blugilor.

– Bobby! Jonathan! Uitați ce-ați făcut! strigă ascuțit o femeie, apoi, luând câteva șervețele, începu să tamponeze cămașa lui Slade.

Când intenția ei de a coborî pe întreaga întindere a zonei afectate deveni clară, Slade îi smulse nervos șervețelele din mână.

– Îmi pare îngrozitor de rău, se scuză necunoscuta, apoi prinzându-și copiii de gulerul cămășii, îi aduse cu forța în fața lui Slade. Cereți-vă imediat scuze, ordonă ea, zgâlțâindu-i puternic. Vă rog să-mi trimiteti nota de plată pentru...

– Nu e nevoie, refuză Slade, primind un nou grup de șervețele de la Cassie și încercând să remedieze ceva din catastrofa întâmplată.

– Slade, se pare că acum într-adevăr nu ai de ales, spuse Cassie oftând și scuturând ușor capul. Se pare că va trebui să vii acasă la mine.

Slade stătea complet dezbrăcat în baia lui Cassie.

– Ai nevoie de ceva? se auzi vocea ei din spatele ușii.

Da, avea nevoie de ea; gândul se formă automat și i se întipări adânc în minte. Dar, între ceea ce dorea și ceea ce putea să aibă era o mare diferență.

– De un prosop. Abia se stăpânea să nu deschidă ușa și s-o tragă înăuntru.

– Sunt prosoape în dulapul de lângă cabina de duș. Merg să pun hainele în mașina de spălat și mă-ntorc.

– Nu te grăbi, mormăi el.

Nu-și dorea nimic mai mult decât să fie împreună cu ea, deși își dădu seama că i-ar fi fost cu atât mai greu când avea să plece. Deschise cabina dușului și păși sub jetul de apă caldă. Peste tot persista acolo parfumul ei, săpunul ei, șamponul ei. Gândul de a nu o mai vedea îi provoca o durere fizică. Ba da, avea s-o mai vadă peste o săptămână, la nuntă, apoi doar din când în când, întâmplător. Și, oricum, nu-i era de-ajuns doar s-o vadă: avea nevoie de trupul ei cuibărit lângă al lui dimineata, de haina ei pe umerășul lui când se-ntorcea seara acasă, de periuța de dinți lângă a lui. Scrâșni și dădu drumul la apa rece. Ba nu, era mai ușor așa. Erau astfel scutiți de a se certa când el ar fi petrecut ore în șir lucrând la un proiect. Ba, uneori se-ntâmpla să fie plecat zile în șir. Categorie, lui Cassie nu i-ar plăcea să nu poată ieși la un film, la un restaurant când vroia. Nu, nu ar fi niciodată fericită la munte, iar el n-ar fi suportat să nu o știe fericită. Închise ochii și rămase cu capul sub jetul de apă rece, sperând ca astfel să nu mai simtă durerea ce-i sfâșia pieptul.

În momentul acela auzi ușa cabinei de duș deschizându-se. Când ridică privirea, rămase ca paralizat.

Cu mâna pe ușa din sticlă a cabinei, ezitând însă de a o deschide, stătea Cassie, înfășurată într-un prosop albastru pufos. Cu ochii măriți de emoție și teamă, fără să mai facă nici o mișcare, aștepta. Sigur, aștepta ca el să facă primul pas.

Slade nu-l făcu, nevenindu-și complet încă din uimire. O privea, dorind-o așa cum nu mai dorise nici o altă femeie, complet fermecat.

Pe de altă parte, Cassie simțea cum totul se năruie înăuntrul ei. Își imaginase că și el o iubea tot atât de mult cum îl iubea și ea, dar evident, se-nșelase. Situația devenea umilitoare pentru ea și nu mai putea suporta nici o clipă în plus refuzul lui. Cu genunchii tremurând, schiță un gest de retragere, când el o prinse de braț.

O trase încet înăuntru și-n mângâierile sale, îi desfăcu prosopul.

– Ești atât de frumoasă....

Degetele lui îi desenau conturul trupului făcând-o să vibreze de o plăcere fără seamăn.

– Credeam că... nu mă mai dorești...

– Poți să mai crezi și acum așa ceva? șopti el zâmbind, lăsând-o să-și plimbe mâna lasciv de-a lungul mușchilor lui încordați.

– Iubește-mă, Slade... Ah! țipă ea ascutit când ajunsese sub jetul de apă rece.

– Tocmai făceam un duș rece, explică Slade luând-o în brațe pentru a o feri, până dădu din nou drumul la apă caldă.

– Acum nu mai e necesar.

Cassie știa că nu aveau decât puțin timp; fiecare secundă era prețioasă. Dacă nu putuse să-i spună că-l iubește, măcar îi va arăta și, când se va întoarce în Colorado, va ști cu siguranță și-și va aminti. Dorea să-l facă să nu uite niciodată.

Învăluțiți în aburul care estompa conturul realității apropiind-o de vis, se descoperiră și se redescoperiră cu toată intensitatea unei pasiuni supreme.

Sărutându-i pleoapele și astrângând-o și mai mult la piept, Slade încerca să ignore durerea apropiatei despărțiri de care devenise din nou conștient.

– Slade...

– Hmm.

– Trebuie să-ți pun hainele la uscat, dacă vrei să pleci la timp.

– Am să le-mbrac ude.

– Nu vrei să întârzii... spuse ea îndepărtându-i ușor mâna.

O furie irațională, inexplicabilă îl cuprinse. Se ridică și-și trecu nervos mâna prin părul încă ud.

– Nu, sigur că nu vreau asta!

Apoi își feri ochii de privirea ei atât de ciudată. Nu intenționase să pară atât de distant, dar întregul trup îi ardea încă de dorința de a o simți, iar ea parcă-l dădea afară. Ar fi trebuit să simtă o ușurare, dar, dimpotrivă, faptul că ea dădea dovadă de atât de multă tărie în fața plecării lui îl înfuria îngrozitor.

– Mă duc să-ți pregătesc hainele și să mă îmbrac. În mod normal, avem timp suficient să ajungem la aeroport.

– Grozav, mormăi el.

După o oră, erau deja în drum spre aeroport, prinși într-un trafic infernal în care cuvântul de ordine era blocajul.

– Vom reuși s-ajungem la timp?

– Sigur că da.

Ajunseră în parcare aeroportului la timp ca Slade să-și vadă avionul tocmai decolând. Ca să câștige timp în încercarea de a remedia situația, merse direct la casa de bilete cât timp Cassie parcă mașina.

– Ai reușit să iei bilete la următoarea cursă?

– Nu se pun în vânzare decât duminică dimineața. Pot să merg la un hotel, sau să rămân aici.

– Mai ai o opțiune; poți sta la mine.

– Cassie, eu...

– Ce e? Gândul de a mai petrece încă două zile în oraș te sperie așa?

– E o provocare?

– Să spunem, un sfârșit de săptămână de supraviețuire în oraș.

– Nu mi-am adus nimic.

– Parcă-mi spuneai cât am fost acasă la tine, ceva în legătură cu a împărți. Ce nu am nici eu, cumpărăm.

– Cassie, știi bine de ce nu ar trebui să rămân.

– Pentru Dumnezeu, nu-ți ofer decât un loc unde să dormi. Am chiar și un al doilea dormitor, care se poate încuia, dacă te sperie atât de mult ideea de a rămâne singur cu mine.

Într-adevăr, ideea îl speria îngrozitor. Cu cât stătea mai mult cu ea, cu atât îi era mai greu să plece. Aruncă o privire rapidă în aeroport: avea de ales între a rămâne acolo, în sala de așteptare și să doarmă pe un scaun din plastic, sau să meargă acasă la Cassie și să fie împreună cu ea. Nu putea fi chiar atât de fraier.

– Spune-mi, dormitorul acela se încuie din afară, sau dinăuntru?

Capitolul 10

Undeva în apropiere lătra un câine. Slade deschise ochii, dar lumina puternică a soarelui ce se revărsa în încăpere îl făcu să-i închidă din nou. Cassie se cuibări și mai aproape de el, așezându-și un picior peste al lui. De data aceasta, se trezi complet.

Patul lui Cassie era o pernă imensă. Se afundă și mai mult în salteaua moale și o trase mai aproape de el, sărutându-i fruntea. Trupul ei se mula perfect pe al lui, ceea ce-l mira enorm. De asemenea, îl mira și faptul că nu se mai sătura de ea. Ar fi rămas acolo toată ziua; ba nu, toată viața. Încruntat, încercă să-și scoată din minte gândul acesta. Mai avea douăzeci și patru de ore de stat cu ea. Douăzeci și patru de ore pentru a memora fiecare zâmbet, fiecare gest, sunetul vocii ei,

gustul ei; dorea să ducă atât de mult cu el acasă pentru a-și umple sufletul de amintiri în iernile lungi și friguroase din munți.

Din apartamentul de vizavi se auzea vocea lui Frank Sinatra atât de tare, încât Slade scrâșni neputincios din dinți, aproape nevenindu-i să creadă că ea putea dormi în continuare atât de liniștit. Dar, când mașina oprită chiar sub fereastră claxonă puternic de două ori, nu se mai putu abține și sări ca ars din pat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Cassie somnoroasă, agățându-se de el. Unde mergi?

– Să-i spun acelui imbecil să nu mai claxoneze.

– Ah, nu, în nici un caz. Este domnul Myers care vine s-o ia pe doamna Anderson la cursul de activități practice, numai că au amândoi peste șaptezeci de ani și lui îi e mai ușor să claxoneze decât să urce până la ea să-i spună că a venit.

Așadar, Slade renunță la idee și-și relua locul în pat. Se obișnuise deja s-o simtă pe Cassie lipită de el. Nu se putea însă obișnui cu permanenta gălăgie ce se auzea din toate părțile. O sărută îndelung, apoi se opri, ascultând atent.

– Aud un câine lătrând în livingul tău.

– Este al vecinei de palier; se pregătesc să meargă la plimbare. Oftând, Cassie se ridică, își puse un halat

scurt din mătase, după care se mai așeză din nou pe marginea patului. Slade, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Oarecum îngrijorat de tonul ei, se ridică și el.

– Ce s-a întâmplat?

– Ieri... când te-am dus la aeroport...

– Da?

– Ei bine... am luat-o pe drumul mai lung.

– Cum adică, pe drumul mai lung?

– Da, pe drumul care ocolea puțin; știam că nu vei mai ajunge la timp.

Slade o privi lung, ca și cum ar fi vrut să se asigure că înțelesese bine.

– Vrei să spui că ai făcut în mod intenționat astfel încât să pierd avionul?

– Da. Ești furios pe mine? Întrebă ea, îndreptându-se deja spre ușă.

– Furios? Dădu la o parte pătura și ridicându-se din pat, porni pe urmele ei cu mișcări precise și calculate de pisică în urmărirea prăzii. De ce aș fi furios?

– Mai discutăm la cafea. Mă duc s-o pregătesc.

Apoi ieși repede, înainte ca el s-o ajungă.

Rămas singur, Slade începu să râdă. Făcuse toate acestea doar ca el să rămână? Cum putea să se supere? Era exact ceea ce făcuse și el la munte cu ea. Se întinse din nou pe pat, respirând adânc parfumul impregnat în perna ei. Patul era rece și pustiu fără ea. Plecase

abia de două minute și deja îi simțea lipsa. Dacă n-ar fi pierdut avionul, ar fi ratat cea mai formidabilă noapte din viața lui. Zâmbind, își puse blugii și se aventură spre bucătărie. În dreptul ușii de la intrare, lătratul câtelului se auzea atât de tare, încât, fără să-și dea seama, o deschise, ca apoi s-o închidă imediat în fața figurii extrem de surprinse a doamnei care tocmai își adusese câțelul de la plimbare.

- A fost cineva? întrebă Cassie din bucătărie.
- Una din vecinele tale.
- Și ce-a vrut? dori ea să știe, intrând în living.
- Nu am nici cea mai vagă idee.
- Întotdeauna ai fost atât de mizantrop?
- Eu? Mizantrop? se prefăcu el mirat și jignit. Bine, dar eu iubesc oamenii. Doar pe vecini nu-i pot suferi
- în special pe ai tăi.

O sărută, făcând-o să uite și de vecini și de orice altceva, întregul ei univers fiind plin doar de bătăile inimii lui.

- La ce oră e petrecerea? șopti el printre sărutări.
- La două, răspunse ea într-un târziu, concentrându-se cu greu în toată acea explozie de senzații noi pe care le încerca.
- Atunci, pentru a cita o frază pe care am auzit-o undeva, să profităm la maximum de timpul care ne-a mai rămas.

În îmbrățișările lui, trupul ei se contopea cu al lui și parcă tot i se părea că nu e suficient de aproape. Nici un bărbat nu o făcuse să simtă așa și era convinsă că nici un altul nu va mai reuși. Trebuia și ea, la rândul său, să-l facă pe Slade să știe și să simtă cât de mult îl iubea.

Când ajunseră în dormitor, era din nou ca atunci când făcuseră dragoste pe munte; numai că acum, furtuna era în ei înșiși – o dezlănțuire ce dădea pasiunii lor adâncimi cosmice.

Casa unde avea loc petrecerea era o vilă cu trei nivele și treizeci și două de camere. Pe fundalul unor acorduri suave, se auzea larma celor aproximativ o sută cincizeci de oaspeți care discutau în grupuri mici.

Slade simțea că face notă discordantă și, de altfel, nu-i plăceau deloc petrecerile.

Apăru și Cassie, oferindu-i un pahar de șampanie.

– Hei, ce mai faci?

Soarele îi poleia părul cu auriu, iar ochii ei, de culoarea caldă a coniacului, îl învăluia într-o privire plină de dragoste. Privind-o, se gândi s-o răpească; să

riște și, poate, cine știe, nu se va plictisi de singurătate și de el. Vuietul oceanului și clinchetul paharelor de șampanie îl readuseră la realitate – la realitatea ei.

– Te-am întrebat ce mai faci.

– Grozav. Mă distrez nemaipomenit. Cât mai stăm?

– Să vedem... suntem aici de vreo patru minute, așa că, dacă mai stăm încă trei sau patru, pe urmă putem să ne retragem discret. Vorbind serios acum, trebuie să rămân până când vine tata, cel puțin. Gazda noastră, Charles Overby, este unul din cei mai bogați clienți ai tatălui meu, așadar firma Phillips, Weston și Roe trebuie să fie reprezentată de cineva.

Gândul de a se întâlni cu tatăl lui Cassie nu-i prea surâdea, dar, din moment ce apoi puteau pleca, îi aștepta venirea chiar cu nerăbdare. Deocamdată, se resemna doar s-o privească pe Cassie. Aceasta zâmbea cald și generos tuturor cunoștințelor. Era evident că se simțea în elementul ei în această lume bogată și că-i plăcea acea viață. Slade strânse piciorul paharului și bău dintr-o înghițitură restul șampaniei.

– Cassie!

Nu-i făcea nici o plăcere s-o vadă pe Jackie venind hotărâtă spre ei, mai ales că aceasta nu-și dezlipia privirea de Slade.

– Bună ziua, domnule Mason.

– Spune-mi Slade.

Chiar trebuia să-i zâmbească așa lui Jackie? se gândi Cassie iritată. Iar Jakie trebuia să-l privească de parcă era primul bărbat pe care-l vedea? Și să nu mai contenească de a vorbi despre dragostea ei pentru Colorado și despre interesul ei pentru profesia lui? Când Jakie atinse brațul lui Slade, hotărî că e momentul să plece de acolo, chiar dacă ar fi fost necesar să-l târască. În acel moment, simți cum cineva o prinde de braț.

– Cassandra, mă bucur să te văd.

– Și eu, Jared, răspunse ea străduindu-se să-și mascheze iritarea și vădita neplăcere.

Intenționează să-l sărute pe obraz, dar acesta își întoarce brusc capul și buzele li se atinseră ușor. Deși avea dinții încleștați, Cassie reuși să schițeze un zâmbet.

Jared arăta ca și cum tocmai ar fi venit de pe iahtul său: proaspăt bronzat, cu șuvițe blonde în părul castaniu. Zâmbea cuceritor, dar îngrozitor de fals. Între cei doi bărbați superbi, Jackie avea aerul că ajunsese deja în rai.

– Jared, ți-l prezint pe Slade Mason. Slade, fă cunoștință cu Jared Overby, fiul gazdei noastre, făcu ea prezentările, neputând să nu observe că ochii lui Slade se-ntunecaseră, căpătând culoarea prafului de pușcă.

Bărbații dădură mâna cordial, dar lui Cassie nu-i scăpă reticența amândurora.

– Îmi pareți cunoscut, spuse Jared. Ne-am mai întâlnit cumva la club?

– Mă-ndoiesc.

– Slade e din Colorado, explică ea.

– Aha! Sunteți aici în călătorie de afaceri?

– Nu; pentru o problemă personală.

Cassie simți cum inima începe să-i bată cu putere sub privirea arzătoare a lui Slade, redobândindu-și cu greu aerul de normalitate.

– Jackie, la ce oră trebuie să vină tatăl meu?

– Nu știi? Tatăl tău nu va mai putea veni. A trebuit să participe la o ședință neprevăzută.

Cassie făcea eforturi să-și păstreze aerul calm. Va trebui să stea mai mult dacă tatăl ei nu putea veni. Indiferent dacă-i plăcea sau nu, aceste obligații făceau parte din munca ei. Categorie, acum nu-i plăcea.

– Chiar îi spuneam tatălui meu că n-ai mai venit de mult timp să jucăm tenis, spuse Jared. Insistăm să vii duminică.

– Nu știu dacă...

– Îl poți aduce și pe domnul Mason. Bineînțeles, și tu ești binevenită, adăugă el, adresându-se lui Jakie.

Jackie radia. Slade se încruntă. Cassie simțea nevoia să urle.

– Mulțumesc pentru invitație, răspunse Slade cu răceală, dar trebuie să fiu la aeroport.

– Atunci, nu există nici un motiv pentru Cassie să nu poată veni. După partidă, luăm prânzul. Și acum, domnule Mason, Jackie, vă rog să mă scuzați puțin, spuse el luând-o pe Cassie de mână. Trebuie să discut ceva în particular cu Cassandra – o chestiune de afaceri. Promit s-o aduc înapoi vie și nevătămată.

La naiba! se gândi Cassie, exasperată. Îl adusese pe Slade aici sperând că astfel va putea fi împreună cu el în timp ce se achita de obligațiile de serviciu. Acum, tentația de a pleca pur și simplu era enormă; mai târziu, avea să înfrunte mânia lui Phillips Martin. Întorcând capul, îl văzu pe Slade privind-o cu răceală. Tocmai intenționa să meargă la el când îi tăie calea chiar Charles Overby, gazda. Nu avea încotro; trebuia să mai suporte puțin. Se va revanșa mai târziu față de Slade.

Slade începuse să creadă că nu va supraviețui acelui weekend. Ascultase politicos toate detaliile pe care blonda de lângă el le dăduse în legătură cu o călătorie în Colorado, apoi, cu același zâmbet înțepenit pe față, primise sfaturile soțului acesteia în legătură cu operațiunile de bursă.

Nemaiputând totuși rezista, își ceru scuze de la această fermecătoare pereche și plecă în căutarea lui

Cassie. Jared rămăsese lipit de ea toată după-amiaza, ca o muscă de o acadea. Nu reuși s-o găsească. Simțea un nod în stomac și maxilarul i se încleștă: se săturase de astfel de petreceri și de oameni cu care nu avea nimic în comun.

Atunci o văzu. Stătea singură, în picioare, pe plajă, cu picioarele goale în nisip și fața ridicată spre soare. Briza oceanului îi ridicase fusta dezgolindu-i picioarele lungi, frumoase. Slade o privea cu răsuflarea tăiată; nicidecum nu i se păruse mai frumoasă.

În acea clipă, știa precis că o iubește și că o va iubi întotdeauna.

Dar, dacă iubești cu adevărat pe cineva, trebuie să-l lași să-și urmeze calea – așa îi spusese chiar el când s-au cunoscut. Sigur, atunci se referise la Sarah, dar acele cuvinte îl urmăriseră și acum erau valabile și pentru el însuși. Un pescăruș se opri la câțiva metri de ea, pe nisip și zâmbetul ei îi lumină fața și plaja.

O iubea.

Tocmai pentru că o iubea trebuia s-o lase să-și urmeze calea.

Cassie se-ntoarse, simțind că se apropie cineva. Când văzu că era Slade, zâmbetul ei deveni și mai luminos, apoi pieri brusc. Ceea ce văzu pe chipul lui o sperie.

– E timpul să plec, Cassie.

– Îmi iau rămas-bun și...

– Nu vin cu tine.

Cassie simți o durere cumplită.

– De ce?

– Pentru că relația noastră nu va merge. Poate, pentru un timp, dar tu aparții acestei lumi.

– Și, desigur, ai dreptul să hotărăști pentru mine.

– Da.

– Ești un ipocrit, Slade Mason. Știi numai să dai sfaturi, nu și să le ascuți.

– Ce vrei să spui?

– Când am venit în Colorado, hotărâtă s-o iau pe Sarah acasă, mi-ai spus că nimeni nu are dreptul să hotărască în numele altcuiva.

– Era altceva.

– Oare?

– Cassie, am mai trecut o dată prin așa ceva. Am văzut ce înseamnă pentru o femeie să trebuiască să trăiască izolată în munți. Ai spus-o chiar tu când ai apărut în cabana mea – izolarea aceea te-ar înnebuni. Ai sfârși prin a mă urî. Nu vreau să risc așa ceva.

– Ascultă bine ce-ți spun! Nu sunt fosta ta soție. Puțin îmi pasă de viața pe care ați dus-o împreună. Nu are absolut nimic de-a face cu noi doi.

– Nu e vorba de asta, Cassie. Alături de mine, petrecerile de acest fel sau croazierile pe iahturi sunt excluse. După prima zăpadă, se va instala plictiseala.

Pentru prima oară în viața ei, Cassie simțea nevoia să lovească pe cineva.

– Asta face parte din viața mea, Slade, e adevărat. Dar ești un prost dacă-ți închipui că există pentru mine ceva mai important decât noi doi. Știi ce-ți trebuie ție? O doză mare de încredere. M-am plictisit să tot încerc să te conving că avem ceva deosebit, ceva pentru care merită să ne asumăm acel risc de care te temi atât de mult. Dacă ești atât de încăpățânat încât nu-ți mai dai tu însuși seama de asta, atunci întoarce-te în Colorado. Te rog, însă, să faci ceva pentru mine. Ori de câte ori va fi o furtună, amintește-ți de gustul buzelor mele; ori de câte ori vei merge prin pădurea aia afurisită, amintește-ți cum a fost prima dată când am făcut dragoste pe iarbă; ori de câte ori vei face duș, amintește-ți de mine în brațele tale. Se depărtă de el, cu ochii grei de lacrimi. Amintește-ți de mine, Slade, pentru că numai cu atât vei rămâne – cu amintiri.

Își luă sandalele și se îndepărtă de el.

Ieșea pentru totdeauna din viața lui.

Capitolul 11

Era o zi perfectă pentru o nuntă.

Cerul deasupra Munților Stâncoși era senin și albastru ca un ou de prihor, aerul proaspăt era încărcat de mireasma pinilor și întregul oraș aștepta căsătoria lui Mason cu Sarah. Din moment ce toată lumea era invitată, străzile erau pustii.

Absolut perfect, ca într-o fotografie, se gândi Slade parcându-și mașina în fața intrării primăriei împodobite cu baloane colorate. Era fericit pentru Sarah și Mason: se aveau unul pe celălalt, în curând vor avea și copilul; în fața lor se întindea perspectiva unor ani mulți în care să îmbătrânească împreună, să râdă, să se contrazică, să lupte pentru un ideal, să se iubească.

Se gândi imediat la Cassie. Își dădea seama că trebuia să fi venit deja. Probabil era în sala primăriei,

așteptând – dar nu pe el. Cu șapte zile în urmă plecase din viața lui, lăsând clar să se-nțeleagă că de acum, nu mai depindea decât de el – el trebuia să facă pasul. Îl și făcuse, aproape cam de-o sută de ori. În drum spre aeroport, fusese pe punctul de a-i spune șoferului să întoarcă; la aeroport, intenționase de vreo douăzeci de ori să anuleze biletul și să alerge înapoi acasă la ea; toată săptămâna dorise s-o sune, să-i audă vocea, să-i spună c-o iubește.

Se gândise la ceea ce-i spusese acolo, pe plajă, că nu are dreptul să ia hotărâri în numele ei. Știa că avea dreptate. Își dădu seama că nu-ncerca numai s-o protejeze pe ea, scutind-o de-o relație care nu funcționează, ci, de fapt, se proteja pe el însuși. Avusese perfectă dreptate Cassie spunând despre el că se temea să riște. Nu putea suporta gândul de a fi împreună cu ea, ca apoi să plece.

Vroia să se însoare cu ea.

De când îi venise gândul acesta, nu mai avusese nici o clipă de liniște. Inspiră adânc, deschise portiera și coborî din mașină. Se-ndreptă spre primărie, gândindu-se că era foarte posibil nici să nu mai aibă o clipă de liniște de acum înainte.

Cassie încheie ultimul nasture perlă de la rochia din satin și dantelă a surorii ei. Sarah avea obraji îmbujorați, buzele roz și ochii albaștri strălucind de fericire.

– Ah, nu, să nu faci asta! strigă Sarah, văzând ochii lui Cassie umplându-se de lacrimi. Mi-ai promis că nu plângi, altfel încep și eu și... Alergă spre măsuta de toaletă și-și tamponă ochii cu un șervețel, încercând să nu-și strice fardul. Mi-ai făcut-o, Cass; am s-arăt acum îngrozitor.

– Ai să fii cea mai frumoasă mireasă din lume. Mama ar fi fost atât de fericită...

Se-mbrățișară și rămaseră așa câteva clipe.

– Și tu arăți superb, spuse Sarah în cele din urmă. Roz este categoric culoarea ta.

– Poate fi în curând și a ta, spuse Cassie cu subînțeles.

– Roz sau albastru, oricum sunt fericită.

– Când îi vei spune tatei?

– Mason intenționa să-i spună cum ajugeți, dar pentru că ați întârziat atât de mult, nu mi s-a părut o idee bună să discutăm atunci.

– Îmi pare rău; n-am fost atentă și am luat-o pe un drum greșit.

– Nu-i nimic. Eu vroiam să-i lăsăm un bilet când plecăm în luna de miere. În cele din urmă am ajuns la

un compromis; îi vom spune în timpul petrecerii. Apropo de a spune... Când ai de gând să-i spui lui Slade ce simți pentru el?

– Cum? Întrebă Cassie, privind-o uluită.

– Slade... cavalerul de onoare al lui Mason. Când ai de gând să-i spui că-l iubești?

La început, Cassie vru să nege, apoi își dădu seama că nu avea rost să-ncerce s-o mintă pe Sarah; nici nu era însă pregătită să recunoască.

– De ce să-i spun că-l iubesc?

– În primul rând, ca să curmi chinul bietului om; în al doilea rând, pentru că-l iubești.

– Nu știu ce vrei să spui. Nu i-am provocat nici un fel de chin lui Slade.

– Bine, bine, râse Sarah. De aceea a petrecut ultimele patru zile învârtindu-se la noi acasă ca un ogar înfometat în așteptarea unui os? Cred că a pus o sută de întrebări despre tine. Sigur, a încercat să fie subtil, să pară că pune doar întrebări politicoase despre mine, dar de fapt, întotdeauna aducea vorba despre tine.

– Ce fel de întrebări?

– Poate ar fi mai ușor să spun ce n-a întrebat. Tot felul de întrebări, de la ce muzică îți placve, la ce mâncare preferi.

– Cred că nu-ți prea priște statul în singurătate, în compania veverițelor, surioară. Cred că ai înnebunit.

– Tot ce pot să-ți spun este că, de când am venit aici, nu l-am auzit niciodată pe Slade scoțând mai mult de două-trei cuvinte. Ori, în aceste câteva zile, nu se mai oprea.

– De ce-ar fi pus toate aceste întrebări despre mine?

– Tu ești cea mai mare și tu ar trebui să le știi pe toate, răspunse Sarah oftând și dându-și ochii peste cap. Pentru numele lui Dumnezeu, Cassie, bărbatul acesta te iubește.

Cassie închise ochii, lăsând durerea să-i pătrundă în toate fibrele.

– Tocmai aici greșești, spuse ea încet. M-am aruncat în brațele lui și el m-a respins.

– Cassie...

– Destul. Este ziua nunții tale și ne vom gândi numai la lucruri fericite. Îmi voi rezolva problemele mai târziu.

– Bine, Cass, cum vrei. Nu uita însă că Slade te iubește, indiferent dacă vrea să recunoască sau nu. Și tu îl iubești. Nu ar trebui să existe nici o complicație, decât dacă voi complicați lucrurile.

Acordurile orgii umplură încăperea.

– E timpul, șopti Sarah, cu ochii măriți.

– Merg să le spun că ești gata.

Pe când intra în sala în care urma să se officieze căsătoria, Cassie avu o ușoară ezitare, gândindu-se la

cuvintele lui Sarah; și mirându-se că sora ei mai mică devenise atât de înțeleaptă. Privi lung în sala unde așteptau oaspeții; unde aștepta Slade.

Când se auziră primele acorduri ale marșului, buzele i se deschiseră într-un zâmbet larg.

Venise într-adevăr momentul.

Slade știa că trebuia să privească mireasa, dar, în clipa în care apăruse Cassie, absolut toți în jurul lui – Mason, oaspeții, organistul, chiar și mireasa, dispărură într-un fel de fundal confuz, din care se detașa numai ea.

Era uluitoare: o apariție în dantelă roz și perle, care-ți tăia răsuflarea.

Înainte de a se așeza la locul ei, îl privi. Zâmbetul îi deveni mai luminos și, pentru o clipă, Slade îndrăzni să spere. Se așteptase din partea ei la o atitudine foarte rece față de el; dar, poate tocmai această imprevizibilitate era unul din motivele pentru care o iubea atât de mult.

Încerca să asculte cuvintele preotului, jurămintele lui Mason și ale lui Sarah, dar gândurile sale nu se

puteau dezlipi de Cassie, dând acelei ceremonii o semnificație aparte, schimbând personajele: el însuși în locul lui Mason și Cassie în locul lui Sarah. Se gândi din nou la tortura fiecărui minut din săptămâna trecută în care fusese fără ea; îi era groază să mai repete experiența. Teamă de a nu o avea deloc era mai mare decât teama de a o pierde după un timp.

După oficierea căsătoriei, Cassie fusese câteva minute la brațul lui, când conduseră mirii de la altar; când ajunseseră la capătul culoarului dintre șirurile de scaune, încercase s-o conducă spre un loc mai retras, dar apărură un fotograf și Cassie se lăsă antrenată într-un alt grup de invitați, zâmbind tuturor, glumind și discutând.

Abia după mult timp, chiar după ce se servise șampania, când Cassie era la al doilea dans cu Tom Miller, proprietarul localului din Cougar Pass, Slade hotărî că așteptase destul. Cerând permisiunea lui Tom, care se arătă profund nemulțumit, o invită pe Cassie la dans.

– Bună, Slade.

Cum putea să fie atât de calmă și să-i zâmbească politicos? Pentru el, toată săptămâna fusese o tortură insuportabilă, iar ea îl trata ca pe unul din clienții tatălui ei. În definitiv, recunoscuse el, poate că nici nu merita mai mult, după cum o rănisese.

– Ești frumoasă, Cassie.

– Mulțumesc. Și tu arăți grozav.

Apoi, privi undeva peste umărul lui, dincolo de celelalte perechi de dansatori. Se-ntoarse și el, să vadă ce-o interesa și-l văzu pe Mason ascultând, cu capul ușor aplecat, ceva ce-i spunea Sarah.

– Cassie, tot încerc să-ți spun că-mi pare rău.

– Pentru ce?

Spre dezamăgirea lui, orchestra trecu la un ritm rapid. O luă de mână și o conduse într-o parte a sălii.

– Îmi pare rău că am fost așa un ticălos.

– Nu-i nimic.

Ridicându-și capul spre el, își atinse ușor obrajii de ai lui.

– Cum adică „nu-i nimic?”

– Slade, ce-ai vrea să spun?

Slade își vârî mâinile în buzunare, încruntat. Fir-ar să fie, Cassie nu-i ușura deloc situația. Iar privea peste umărul lui. Iritat, privi și el în aceea direcție; de data aceasta Martin Phillips venise lângă Sarah și Mason.

– Cassie, eu...

– Slade, vrei, te rog, să reluăm această discuție puțin mai târziu? Trebuie s-o ajut puțin pe Sarah.

După care se-ntoarse și plecă atât de repede, încât el nici nu mai reuși să răspundă.

Slade apăsă pe schimbătorul de viteze și-o porni pe drumul prăfuit de munte spre cabana lui.

Nici măcar nu spusese „la revedere“.

Cum putuse să plece așa? O așteptase cu emoția și nerăbdarea unui adolescent ca să-i spună c-o iubește și vrea să se însoare cu ea, ca să afle de la Mason că plecase și că nu se mai întorcea.

Un nou val de durere îl străbătu. Cassie era cel mai minunat lucru ce i se întâmplase în viață și lăsase să-i scape printre degete. Furia luă locul durerii; nu-și putea ierta prostia făcută.

O creangă de pin îi lovi parbrizul; își dădu seama că mergea mult prea aproape de marginea șoselei și mult prea repede, dar nu-i păsa. Intră într-o groapă: capul ricoșă de tavanul cabinei în urma impactului; se auzi o bubuitură și camioneta se opri. Coborî într-un nor de praf, să vadă ce se întâmplase. La naiba! Nu numai că se spărsese cauciucul din față, din dreapta, dar se îndoise și janta. Ca să ajungă la roata de rezervă, fixată în spatele camionetei ar fi însemnat să-și distrugă pur și simplu cămașa albă și pantalonii de la costum, așa că hotărî să meargă pe jos până acasă, să se schimbe și abia pe urmă să se întoarcă.

Se certă cu o veveriță și-o porni, bombănind. Trânti cu piciorul, nervos, semnul cu „Trecerea oprită. Proprietate privată“, anulându-i astfel interdicția sfidătoare.

Nu, pentru nimic în lume nu o va lăsa pe Cassie să-i scape, chiar dacă va trebui să meargă până la Boston. Da, se va duce până acolo și până la urmă tot se vor căsători... Râse sarcastic în sinea lui... Ca și cum ceva legat de Cassie ar fi fost atât de simplu de rezolvat!

Cu fiecare pas pe care-l făcea, devenea din ce în ce mai conștient că se îndreaptă spre o casă pustie. Când ajunsese în fața treptelor, era plin de praf, îl dureau capul în urma loviturii și abia mai mergea din cauza unei pietricele intrată în mod perfid în pantof.

Intră, lăsând să se trântescă ușa în urma lui. O porni spre dormitor când, brusc, îngheță.

Îmbrăcăta în blugi și o cămașă albastră, Cassie stătea la masa din bucătărie. În fața ei era întinsă o hartă, iar ea părea complet absorbită în studierea acesteia. Slade o privi lung, temându-se că, dacă ar vorbi, sau ar face vreun gest, acea viziune ar dispărea într-un nor de fum.

— Bună, Slade. Speram să vii ca să mă ajuți.

Nu-și dorea nimic mai mult decât s-alerge spre ea și s-o cuprindă în brațe, dar picioarele refuzau să se miște; era ca în stare de șoc; fusese atât de sigur că plecase deja spre Boston și că-l părăsise, încât acum nu-și putea reveni din uimire.

— Să te ajut? reuși el să articuleze.

— Da; nu mă descurc cu asta, spuse ea arătând spre hartă.

Slade se apropie cu grijă.

– Credeam c-ai plecat la Boston.

– Tocmai asta e problema; pornisem, dar m-am rătăcit.

– Te-ai rătăcit? Stătea în picioare lângă ea, respirând mireasma care încă se mai menținea de la florile pe care le purtase în păr de dimineață!

– Așa am crezut, până când m-am uitat mai atent la hartă.

Privi și el peste umărul ei: pe hartă era încercuit cu roșu un punct în care se presupunea că e cabana lui și erau marcate cu cerneală mai multe drumuri, toate ducând la Cougar Pass.

– În cele din urmă, mi-am dat seama că, totuși, acesta e drumul corect, spuse ea, arătând pe hartă – unul din cele marcate – cel ducând spre casa lui. De fapt, e singurul.

Slade întinse mâna spre ea și o ridică de pe scaun; cu ochii închiși, o ținu strâns la piept, șoptindu-i numele și sărutându-i creștetul capului.

– Am făcut cea mai mare prostie.

– Îhî?

– Am încercat să-mi cer scuze la petrecere.

– Ți-am spus că vom continua discuția mai târziu.

– Apropo, de ce ai plecat așa?

– Trebuia neapărat să văd figura tatălui meu când Sarah l-a anunțat că va fi bunic. După ce a primit

vestea, nu puteai să-ți dai seama dacă are de gând să-i tragă un pumn lui Mason, sau să-l sărute.

– Și?

– A sărutat-o pe Sarah, l-a îmbrățișat pe Mason, apoi m-a certat pe mine că nu i-am spus. Un ginere care îi place și-un nepot care va sosi curând... nu cred să-l fi văzut vreodată atât de fericit.

– Ce-ai zice să-l faci de două ori fericit?

Cassie îl privi lung, nedumerită.

– Vreau să ne căsătorim, Cassie.

– Te-ai gândit bine? întrebă ea uimită, privindu-l în față.

– De vreo câteva sute de ori în ultima săptămână: de fiecare dată când ieșeam pe ușă, când priveam un pin și mai ales – buzele lui le atinseră ușor pe ale ei – când făceam duș.

Cassie îl sărută prelung, cuibărindu-se în brațele lui, lăsându-se copleșită de sentimente și de parfumul lui, amestecat cu praf și transpirație.

– Vrei să spui că, într-adevăr, ceea ce ți-am spus a pătruns în capul tău cel încăpățânat?

– Poate că înțeleg greu unele lucruri, dar, după ce-mi intră în cap, nu mai pleacă niciodată de acolo.

– Sper ca eu să fiu cea despre care vorbești.

– Exact. Te iubesc, Cass. Ideea de a trăi aici, sau oriunde în altă parte, fără tine, este de neconceput.

– Nu mă vei pierde, Slade. Și singurul loc în care vreau să trăiesc este aici, împreună cu tine.

Slade îi sărută tâmpilele, obrajii, iar când îi ridică mâna în dreptul buzelor lui, se opri brusc, mirat.

– Nu porți ceas.

– De ce-aș avea nevoie de ceas la munte? Ne vom trezi când răsare soarele și ne vom culca atunci când se întinecă. Sau, poate mai devreme.

Dacă ar fi după el, nici nu s-ar mai da jos din pat...

– Mai am doar un an în cadrul acestei burse; putem pleca oricând la Denver dacă...

– Slade, ascultă bine ce spun. Îmi place enorm aici. Dacă încep să mă plictisesc, pot merge în vizită la Sarah, apoi va fi în curând nepotul sau nepoata mea... Apoi, Denver nu e deloc departe.

Slade vroia ca ea să fie sigură – foarte sigură.

– Și serviciul?

– Hotărâsem – și aceasta, chiar dacă tu nu mă vroiai – că e timpul să fac o schimbare în viața mea. Deja i-am spus tatălui meu că va trebui să găsească un nou director de resurse umane. Mă gândeam la o muncă de asistentă socială. Câteva ore la universitate îmi vor da calificarea necesară.

Slade nu-și putu reprima o umbră de îndoială.

– Trebuie să te avertizez; aici iernile sunt lungi și friguroase. Din când în când voi fi plecat timp de câteva zile și aproape niciodată nu reușesc să fiu gata la timp.

– Dacă încerci să te eschivezi de a te căsători cu mine, Slade, să știi că te așteaptă un scandal monstru.

– Te iubesc, Cassie! râse el, strângând-o în brațe și sărutând-o.

– Și eu te iubesc. Mi se pare chiar excitantă perspectiva de a petrece împreună cu tine acele ierni lungi și reci de care vorbeai.

Se sărutară până când aproape nu mai putură respira.

– Slade, reuși ea să vorbească, în timp ce-i desfăcea cămașa plină de praf, cred că trebuie să facem un duș.

Sfârșit